

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

MART 2017 YIL 1 SAYI 3

Tükenen duyguların simyası - A. Cemal GÜRSOY

Christian Rosenkreuz'un Simyasal Evliliği - Chirstian Rebise, (C) Rosicrucian Order, AMORC

Ana Tanrıçanın Çağrısı - Cüneyt GÜLTAKIN

Carl Jung'un "Kırmızı Kitap"ı Üzerine Roger Woolger ile Söyleşi Üçüncü Bölüm Çeviri: Ekim DENİZ

Sadeliğin Yolu: Tası Atmak - A. Onur SEVİNÇ

Rezonans Kanunu, İstek Yönetimi Kitap Özeti - Pierre Franckh Hazırlayan: Sezgi GENÇ

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ
DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

MART 2017

Sayı: 3

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Oteller Sokak No: 9/1
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.akademitr.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. Kapak Resmi Willow by Stephen Donnet'e aittir.

İÇİNDEKİLER

3

İlkbahar'dan Merhaba
Yüksek Şuur

4

Tükenen duyguların simyası
A. Cemal GÜRSOY

5

Christian Rosenkreuz'un Simyasal Evliliği
Chirstian Rebise, (C) Rosicrucian Order, AMORC

14

Ana Tanrıçanın Çağrısı
Cüneyt Gültakin

17

Carl Jung'un "Kırmızı Kitap"ı Üzerine
Roger Woolger ile Söyleşi Üçüncü Bölüm
Çeviri
Ekim Deniz

20

İlahi Nizam ve Kainat'tan
Yüksek Şuur

21

Sadeliğin Yolu: Tası Atmak
A. Onur Sevinç

23

Rezonans Kanunu, İstek Yönetimi Kitap Özeti
Pierre Franckh
Hazırlayan: Sezgi GENÇ

Yüksek Şuur'la ilkbahardan Merhaba,

Baharla birlikte gelen dergimizin bu sayısında birçok izlenim sizleri bekliyor. Dolu dolu bir sayıyla Ana Tanrıça'ya yakışır bir biçimde karşınızdayız. Yeni başlangıçların, kışta ektiğimiz tohumların ortaya çıkma zamanı... 21 Mart'ta Dünya Ana ile Güneş Baba'nın yörüngelerinin birbirine en yakın olduğu, tesirlerin oluk oluk aktığı zamanlar...

Demir gibi kara, sert bir çağdan geçiyoruz. Egemen olmaktan başka hedefi olmayanların, her şeyi kendisine benzetmeye çalışanların, başka renge, tada tahammülü olmayanların ve üretmekten çok tüketme odaklıların seslerinin gür çıktığı bu sığ anlayış bizi ve kendileri de dahil olmak üzere hiç kimseyi mutlu etmiyor, yüreklere su serpmiyor. Dünyamızın bu dönem her şeyden çok dişil ilkeye, birliğe, ortaklaşmaya, çevreyi korumaya, barışçıl ve çözümcül olmaya, üretmeye ihtiyacı var. Antik Çağ'ın bilgeliği, gizem öğretileri bize bu döngülerden kurtuluş için bir umut oluyor.

Baharın umudu; Mısır'da İsis, Yunan'da Demeter, Anadolu'da Kibele, Mezopotamya'da İnanna diye bilinen Ana Tanrıça'nın getirdiği mistik öğretide, ölümsüz yasalarda gizlidir. Önemli olan bizi durduran benliklerimizi aşmak, içimizdeki eksik parçaları toplamak için yola güvenmek ve şu insan denen geçici aşamanın hakkını verebilmektir. Ana Tanrıça'nın çağrısını duyuyor musunuz?

Tükenen Duyguların Simyası

Ahmet Cemal Gürsoy

Duyularla elde edilen bilgilerin doyma oktavı vardır. Bu idrake izlenim ya da intiba diyebilirsiniz... Bir gülü üst üste bir kaç defa koklayınca enerjisini emer alır, izlenim oktavına eklersiniz... Sonrakiler asla aynı olmayacaktır. Eğer duygu her zaman alışık olduğu gibi bir merkeze gider ise, yani koku merkezinden, entelektüel merkeze gittiğinde, bu izlenimle ilgili gereken adım eksik kalır. Siz yapmadı iseniz, merkezde kendinden yarım bir oktav eklemekten olağan akışa bırakır... Size öğretildiği gibi belki biraz naif bazı düşünceler hisler ekleyip doğal zannedip arka planda olanı aramazsınız. Romantik otomatik duruş ve davranışları sergilersiniz. Yukarı daha yukarı yüksek olanla bağ kurmak da nesi? O da neymiş, ne gerek var?

Evet, yukarı doğru akacak hızlı bir bağın yolu kesilir. Tükenir, kristalize olur. Buna psikolojik yorumlarda özdeşleşme diyoruz. Simyanın atom altı seviyelerini denemeden, güzellik alemine adım atmadan, yeryüzü denen nesnel gerçekliği kabulleniyoruz. Ne zararı var canım bu düzen bize yetiyor, yetilerimiz içinde elle tutulacak olanlarla yetiniriz? Tersini yapınca ne hatırlayacağız. Güzellik denen şeyde, burada ortaya çıkmıyor mu? Evet, bu alternatif soruları özdeş zihinle dünyamıza alırsak kabul edersek... Böyle rutin bir hayatın içinde birçok derinliğe ulaşmadan ölürüz. Bilginin kıyasını yapamayıp yüksek bir zihnin dikkatinde zamanı da dönüştüren idraklere sahip olamayız.

En başta dikkat denen simyayı da güzellik alemlerine bağlayacak özel duruşa, psişik ayrışmayı öğrenmeden geçeriz. Milyonlarca yıllık serüvenin fiziksel, kimyasal ve diğer bilimlerin araştırma alanı sadece dikkat için mi oluştu.

Ruhun dikkat denen ayırıcı maddeyi beyin hücrelerine kullandırması için. Her an yeni yaratılışların hareket ettiricisi olması çok anlamlı gelmiyor olabilir. İdrakli bilmeler sonunda hatırladığımız şey tüm materyal süreçlerde kibir denen halin taşıyıcısı olduğumuz. Zorunlu olarak alçak gönüllü olmamız, bu gerçekleşmeden dikkat dediğimiz özgürleştirici hali yaşayamadığımız gerçeği ile karşı karşıya kalırız.

Milyonlar, milyarlar ve daha da uzun zamanlar sonunda şu an gözlerimize hüznün ıslaklığı gelse de yapılacak olan her şeye rağmen kendimize düşen dikkat yükümlülüğünün de alçak gönüllü olmanın yoluna bakalım. Duyu ve duygulardan örülmüş algılarımız yüksek hıza çıkarmak, özümze ruhumuza iyi gelecektir. Tükenmişlik

sağlıklı beden entegrasyonuna, canlı kılan manyetik alanımızı bloke eden düşük seviyeli tesirlerle daha çok bir arada bırakan terk edilesi bir haldir. Asla kader değildir.

Seçeneklerimiz içinde negatif olmama, her önümüze geleni ilk defa yapıyor olmanın heyecan verici duygusu vardır. Aşk gibi... Aşkına düştüğümüz sürekli bir simya reaktörü olup, her nefesi, bakışımızla yeni, yeniden kılmamız, bize güzellik aleminin seyyahları kılar... Yolu yolculuklarda, aşk ile bulunacak olanın bulunamayacak bile olsa yolda olmanın sevinci ile

yürümenin tutkusuna gidiyoruz. Bu bir çeşit simyasal evlilik bağlanmadan, kara sevda yaşayarak daha çok hisseder arar oluyorsun. Yüceliklere keşfe çıkarken... Yukarıya bağlı olmanın onunla yüzük takıp söz kesmenin ince dayanılmaz düalitesini yaşıyorsun. Hep birlikte simyasal düğünümüz var dostlar, zaman da dikkatle yol alarak...

Işığın kalbinde olalım,
Ahmet Cemal Gürsoy

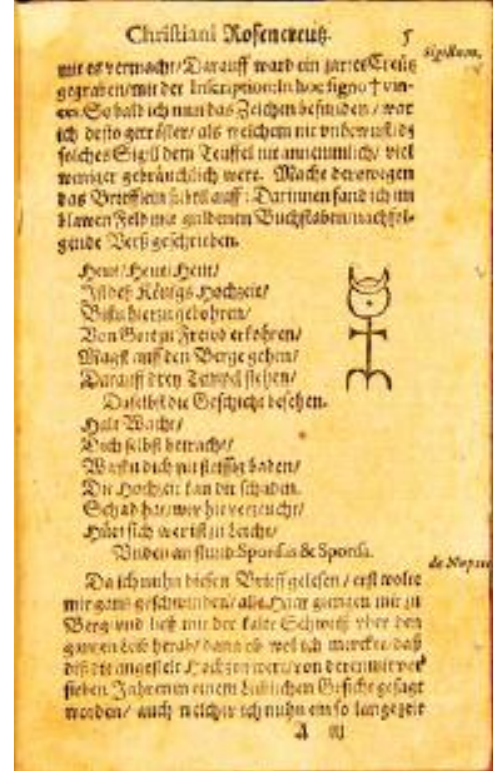
Bugün Bugün Bugün
Muhteşem düğün günüdür.
Sen bunun için doğdun, Tanrı
tarafından neşe için
seçildin.Üç tapınağın yer aldığı
dağa tırmanabilirsin ve
kendinden olan şeyi
görebilirsin. Dikkatli ol,
kendini gözlemle!
Eğer yeterince temiz değilsen,
düğün zar zor işleyebilir. Yalan
yere senin burada tehliken; O
ki ışık olan, Dikkat et!
Damat ve Gelin.

Üçüncü Gül Haç manifestosu olarak kabul edilen Christian Rosenkreuz'un Simyasal Evlilik Kitabı, 1616'da ortaya çıktı. Theatrum chemicum (Simyasal Tiyatro) ve birçok simya tezinin de yayımcısı olan Lazarus Zetzner tarafından Strasbourg'da basıldı. Bu eser ilk iki manifestodan (Fama Fraternitatis ve Confessio Fraternitatis) oldukça farklıdır. Her şeyden önce, aynı şekilde anonim olarak yayınlanmış olsa da, Johann Valentin Andreae'nin yazar olduğu bilinmektedir. İkinci olarak, simyasal roman ve Christian Rosenkreuz'un otobiyografisi biçiminde yayınlanması da olağandışıdır.

Bu dönemde bilimde önemli gelişmeler olmasına rağmen, simya etkili bir güç olarak kaldı. Frank Greiner araştırmacıların düşüncelerini zenginleştirmede katkıda bulunmuştur: "Modern dünyanın icadı esasen makinanın zaferinden kaynaklanmadı, ayrıca, altın yapanların mayalarındaki süzgeçlerde ve en özlü kısmı çıkaranların bulduklarıyla da oldu."1 On yedinci yüzyılda simyaya, bakış açılarını genişletti.

Tıbbi uygulamaları içeren ve daha manevi bir boyut geliştiren birleştirici bir bilim olduğu iddia edildi. Ayrıca, Yaratılış tarihi üzerine düşüncenin ve sadece insanlığın düşüşüyle ilgili trajik kozmogoni değil, aynı zamanda doğanın da bir parçası olmaya çalıştı. Böylece, simyager, insanlığın bu manevi durumundan yeniden doğacak şekilde kendisini canlandırmasına yardımcı olan bir doktor değil, aynı zaman da simyager, doğanın da doktoruydu. Aziz Paul'un belirttiği gibi, "Yaratılış sürgünde ve acı çekiyor ve insanlık tarafından kurtarmayı bekliyor."2 Paracelsus'un takipçisi olan Gerhard Dorn, bu gelişimin tipik bir örneğiydi.3 Ve bu şartlar altında düzenlenen, Christian Rosenkreuz'ın Simyasal Evliliği, yayınlanmış eserler içinde oldukça zengin bir yere sahiptir.

Johann Valentin Andreae

Bu manifesto yazarı Johann Valentin Andreae (1586-1654), tanınmış ilahiyatçı bir aileden geliyordu. Dedesi Jakob Andreae, Lutheranizm tarihinde önemli bir belge olan Concord Formula'nın yazarlarından biriydi.

Saygıdeğer hizmetlerinden dolayı, Kont Palatine Otto Heinrich ona bir Nişan armağan etti.

Jakob bu nişan tasarımında, Ailesinin adını referans alarak, Dört gül ile, Martin Luther'e saygı duyarak, St. Andrew'un haçını birleştirdi ve hanedanının armasını resmetti. Luther amblemi şöyle tanımlanabilir:

Ortasındaki siyah haç, çarmıha gerilmiş İsa'nın aşağılandığını hatırlamak ve bu inancın onu kurtuluşa yönlendirdiği göstermektedir. Bu haç, hayatın sembolü olan kırmızı kalbin ortasındadır. İkincisi beyaz gül üzerine, sevinç ve barış işareti üzerine yerleştirilir. Tümü, ebedi hayat simgeleyen altın bir yüzükle çevrilidir. Bu amblemin, Luther tarafından derinden takdir edilen Clairvaux St. Bernard'ın eserlerinden ilham alarak oluşturulduğunu düşünmek mümkündür. Gerçekten de, Neşideler Neşidesi üzerine vaazlarında Aziz Bernard, ruhun Tanrı ile olan evliliğini anlatırken çiçekle birleşmiş bir haç kullanırdı.

Çocukluğundan beri Johann Valentin Andreae simya ile yetişmiştir. Tübingen'de (Almanya) papaz olan babası bir laboratuara sahipti ve kuzeni Christophe Welling de bu bilimin hevesli takipçisiydi. Genç Johann Valentin, teolojik araştırmalarda babasının izlerini takip etti. Kendisini manevi oğlu olarak gördüğü ve gençliğini büyük ölçüde etkileyen ilahiyatçı Johann Arndt'ın bir arkadaşıydı.

Arndt, Valentino Weigel geleneğinin bir parçasıydı; bu gelenek, Rheno-Flemenk mistisizm, Rönesans Hermetizmi ve aracelsian simyası arasında bir sentez gerçekleştirmeye çalıştı. Johann Valentin, Paracelsus'un tıbbi ve naometriyi takip eden bir ilahiyatçı olan Tobias Hess'in de arkadaşıydı. Tübingen'de iken kendisini "tapınağı ölçme" bilimine adanmış genç Andreae, öğretmeni ve koruyucusu olan ilahiyatçı Matthias Hafenreffer'a, Hezekiel Tapınağı üzerine yapılan resim çalışmasında yardım etti. Genç bilim adamı aynı şekilde, sembollerin spiritüel tecrübeler aracılığı etmesi de ilgisini çekmişti. Bu bağlamda, mistizmin ve güçlü inancın öncülerinden biri olduğu söylenen hoca'sı Johann Arndt'ın

meşguliyetlerini paylaştı. Simyasal Evliliğin yazarı, tiyatronun çağdaşlarını ciddi konularda düşünmeye teşvik ettiği için, tiyatroyu değerli bir araç olarak gördüğünü belirtmiştir ve bazı eserlerinde Commedia Dell'arte'nin izlerini bulmak mümkündür. Bu, Harlequin'in Alman sahnesinde ilk kez ortaya çıktığı bir oyun olan Turbo'da doğrulanan bir olaydır. Aynı yıl Simyasal Evliliğin de yayınladığı bu oyun, simyaya atıf yapar. Bu önemli eser daha sonra Goethe'nin Faust

modeli olarak hizmet edecektir. Bununla birlikte, yazarın Hermetik sanatı öğrendiği kolaylıkla görülmesine rağmen,⁴ onun simyacılarına bakış açısı ironiktir. Genel olarak konuşmak gerekirse, ilahiyatta ya da bilimde, Andreae'nin ilgilendiği şeyler faydalı bilgilerdi ve boş spekülasyon şeyler değildi. Örneğin, O ve arkadaşı John Amos Comenius on yedinci yüzyılda pedagojinin yeniden canlandırılmasına yardım etti.

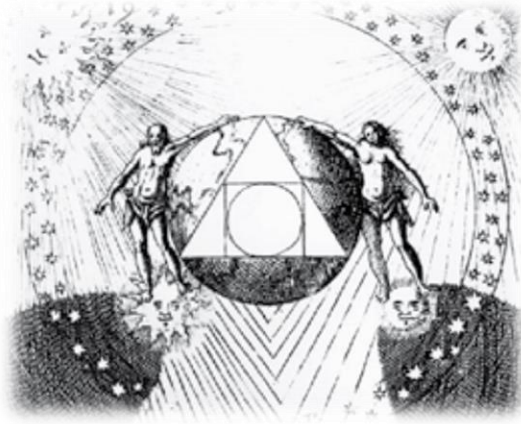

1614 yılında Vaihingen'in katip papazı seçildi. Daha sonra Calw'daki müfettiş, Stuttgart'ın kardinaller kurulunda vaiz ve danışman olarak görev yaptı. Çeşitli ofislerde çalıştıktan sonra, kariyeri 1654'te vefat ettiği Adelberg kentinin başrahip olarak sona erdi.

Johann Valentin Andreae etkileyici bir çalışma grubunu terk etti.⁶ 1602-1603'te henüz on yedi yaşına gelmediğinde, ilk denemelerini yazar olarak yapmıştır.

Esther ve Sümbül'le ilgili iki komedyanın yanı sıra Simyasal Evliliğin ilk versiyonunu yazdı. Bu romanın kahramanı Christian Rosenkreuz adıyla geçiyordu, ancak bu isim sadece 1616'da yayınlanarak eklenmiş olabilir. Bu metnin ilk versiyonuna ait el yazısı ortadan kaybolduğu için de, bilinmesi oldukça zor. Bununla birlikte, kesin olarak söyleyebileceğimiz şudur: Gül ve Haç sembolleri romanda nadiren ortaya çıkmaktadır. Andreae'nin 1616'deki baskısının metnini yenilediğini de biliyoruz. Simyasal Evliliğin aynı sene ve Theca gladii spiritus (Ruhun Görkeminin Kılıfı) ile aynı yayınevi tarafından basıldığını görmekte ilginçtir. Bu kitapta, Confessio Fraternitatis'ten 28 pasajı tekrarlanmıştır. Bununla birlikte, Christian Cosmoxene'nin ismi Christian Rosenkreuz'un yerine geçti ve yazar, ilk Gül Haçlı metinlerinde sunulan tüm kavramlara bağlı değil gibi görünüyordu. Fame Fraternitatis'in yazıldığı yılda Andreae, bazı açılardan manifestoda formüle edilen projeyi andıran bir grup olan Societas Christiana'nın kurulmasını önerdiği de hatırlamaya değer bir şeydir. Hayatı boyunca sürekli çalışma grupları yaratıyordu; Tübingen halkası gibi veya toplumsal niteliklerin olduğu organizasyonlar, Örneğin, bugün hala var olan Boyacılar Vakfı gibi.

Tarih

Üçüncü Gül Haç manifestosu, önceki iki manifestodan epeyce farklıdır. Kısaca, olayı şu şekildedir. Seksen bir yaşında, yaşlı bir adam olan Christian Rosenkreuz'un, maceralarını 1459'da yedi günlük bir süre boyunca anlatır. Christian, kanatlı bir elçinin onu kraliyet düğününe çağırmasının ardından, dağın yamacında bulunan inzivasından çıkar. Çeşitli

olaylardan sonra, yüksek dağın zirvesine varır ve ardından üç kapıdan geçip kabul edildikten sonra, kendisi ve onu davet eden diğer insanlar test edilir. Eğer yeterince erdemli olarak değerlendirilirse, düğüne katılmalarına izin verilir. Seçilen azınlık

Golden Fleece'e kabul edilir ve kraliyet ailesine sunulur. Kraliyet ailesinin gelmesinden sonra, Christian Rosenkreuz oyunun detaylarını anlatır. Bunu bir ziyafet izler ve ardından kraliyet ailesinin başı kesilir. Bedenlerin olduğu tabutlar uzak bir adaya giden yedi gemiye yüklenir. Gemiler hedeflerine ulaştıktan sonra, Olympus Kulesine yerleştirilir, o kule ki, meraklı yedi katlı bir yapıdır.

Öykünün geri kalanında, kulenin yedi katlı

hikayesiyle konukların tuhaf tırmanışlarına tanık oluyoruz. Her bir katta, bakire ve yaşlı bir adamın yönetimi altında, simyasal çalışmalara katılırlar. Kraliyet derilerinin saflaştırılmasıyla elde edilen sıvıyı başarıyla gerçekleştirirler. Sonradan beyaz bir yumurta haline getirilen, kraliyetin derilerinden/kabuklarından

elde edilen sıvının damıtımını gerçekleştirirler. Bu yumurtadan çıkan kuş, kafası kesilmeden önce besiliydi ve daha sonra küllerine geri döndürülür.

Külden kalanlarla da, misafirler iki adet insan figürü yaparlar. Bu iki cüce yetişkin büyüklüğüne gelene kadar beslenirler.

Nihai bir operasyon ile hayatın kıvılcımını onlara iletilir. Bu iki cüce, hayata döndürülen kral ve kraliçeden başkası değildir. Kısa bir süre sonra, misafirlerini Altın Taş Birliğinde karşılayıp, birlikte kaleye geri dönerler. Ancak, Christian Rosenkreuz, kaledeki ilk gününde, Venüs'ün ebedi istirahathte olduğu mezara girme düşüncesizliğinde bulunur. Onun bu küstahlığı ve meraklılığı onu kalenin koruyucusu olmaya mahkum eder. Bu hüküm uygulanmış gibi gözükmüyor, çünkü hikaye Aniden Christian Rosenkreuz'un evine dönmesiyle sona eriyor. Yazar, seksen yaşında olan ve inzivaya çekilmiş halde yaşamak için daha fazla yılının olmadığını anlamamız için olayı bize bırakıyor. Bu son ifade, Christian Rosenkreuz'un 106 yaşına kadar yaşadığını iddia eden Fama Fternitatis ile çelişiyor gibi görünüyor. Dahası, hikayenin diğer yönleri bize gösterir ki, önceki manifestolarında anlatılan Christian Rosenkreuz'a oranla oldukça farklıdır.

Barok Opera

Bernard Gorceix'in belirttiği gibi, Andreae'nin çalışması, alegori, efsane ve sembolün önemli bir yer tuttuğu Barok'un on yedinci yüzyıl kültürünün izlerini taşımaktadır. Gorceix'e göre bu roman önemli bir tarihi ve edebi eserdir. Aslında, on yedinci yüzyılda Barok'un ortaya çıkışının en güzel örneklerinden biridir. Muhteşem zevki ve metni süslemekteki önceliği oldukça belirgindir.⁸ Düğünün yapıldığı kale oldukça görkemliydi ve bahçe süslemeleri dönemin modasını yansıtıyordu. ⁹ Otomatlar hikayedeki birçok sahneyi süslemeye hizmet ediyorlardı - En unutulmayacak olanlarından birisi de konukların yargılandığı sahnede, birer birer, kendi erdem ve faziletlerini ölçüp biçmek için kendini tartıya koymalarıdır. Yazar ayrıca, oldukça disiplinsiz bir Cupid (Roma aşk tanrısı) tarafından atılan oklarla zar zor rahatsız edilen peçeli bakire kız çocuklarının tuhaf alaylarına da tanıklık etmiştir.

Üstelik tek boynuzlu atlar, aslanlar, griffinler ve anka kuşu gibi muhteşem hayvanlarla da karşılaşırız. Hikayedeki çeşitli karakterlerin kostümleri oldukça lükstü ve hikaye esnasında bazıları siyasal dönüşüm sürecinin aşamasına göre siyahtan beyaza ve kırmızıya dönüşüyordu. Çeşitli şölen ve ziyafetler, görünmez uşaklar tarafından sunulup, hikayede araya girerlerdi.

Genellikle görünmez müzisyenler tarafından çalınan müzik, anlatıma eşlik ediyordu. Trompetler ve büyük orkestra davulları sahnedeki ve ya karakterlerdeki değişiklikleri belirtmek için kullanılırdı. Metin şiirlerle serpiştirilmişti ve ana akış çeşitli oyunlarla kesilirdi. Bu simyasal inceleme tezinde mizaha

da pek yer yoktur. Genellikle beklenmedik anlarda kendini gösterir, örneğin yargılama bölümünde (üçüncü gün) olduğu gibi, birkaç şakalaşmaya neden olur. Dönüşümün neredeyse gerçekleştiği anda (altıncı gün), çalışmayı yöneten kişi, konukların, eserin son aşamasına davet edileceklerine inanmadıklarına hükmetti. Şaka efektini gördükten sonra fail "karnı patlamaya hazır" diye çok güldü. Hikaye gizli yazıtları içerir ve Leibniz'in derinine inerek bilmecelerin içindeki şifreyi anlamaya çalışır.

Görüldüğü gibi, oldukça zengin büyük edebi eseri ile karşı karşıyayız, ve Fama Fraternitatis ve Confessio Fraternitatis'inkinden çok farklı bir tarzda ...

İçteki Simya

Simyasal Evliliğin yayınlanmasını takip eden yıl olan 1617'de, simyager Raticius Brotoffer, Elucidarius Major'ı yayınladı. Simyasal Evliliğin yedi günü ile simya aşamaları arasındaki ilişkiyi kurmaya çalışan bir kitaptı.

Bununla birlikte, Andreae'nin metninin gizlenmiş olduğunu kabul etti. Daha yakın yıllarda, Richard Kienast (1926) veya Will-Erich Peuchkert (1928) gibi diğer yazarlar, bu metnin gizemlerini çözmek için elinden geleni yaptı. Son zamanlarda, Bernard Gorceix, Serge Hutin ve Roland Edighoffer özellikle bu çalışmayı dikkatle analiz ettiler.¹⁰ Simyasal Evlilik Metni, ana akım simya eserlerine pek benzemez. Hiçbiri teknik tez niteliğinde değildir ve amacı, işlemleri bir laboratuvarı tarif etmek değildir. Hikayenin

Felsefe Taşını geliştirmeyi içermediğini, ancak birkaç cüce ürettiğini de not etmeliyiz. Hikayede anlatılan yedi günle ilgili olarak, simyasal sembolün ana sahnesinde olması esasen dördüncü günün başlangıcındadır. Paul Arnold, Simyasal Evliliğin, sadece Kızıl Haç Şövalye'sini anlatan Edmund Spenser (1594) tarafından The Faerie Queene'nin Canto X uyarlaması olduğunu göstermeye çalıştı. Ancak argümanı pek inandırıcı değildi.

Roland Edighoffer, Andreae'nin hikayesinin *Clavis totius philosophiae himisticae* ile çarpıcı bir benzerliği olduğunu gösterdi. "11 Paracelsus'un takipçisi Gerhard Dorn'ın bir çalışmasıydı.

Bu kitap 1567'de yayınlandı ve daha sonra 1602'de Lazarus Zetzner tarafından yayınlanan Theatrum chemicum'un ilk cildine dahil edildi. Bu metinde Dorn, simyayla madde üzerinde gerçekleştirilen arıtmanın insanlar üzerinde de gerçekleştirilmesi gerektiğini savundu. Kitabı, insanoğlunun farklı bölümlerini sembolik olarak üç karakterde sunuyordu: Beden, ruh ve öz. Bir dönüm noktasında iken, üç karakterinde dağda bulunan üç kaleye ulaşmak için hangi rotayı izleyecekleri konusunda bir tartışma vardı. Bu kalelerin ilki kristalden, ikincisi gümüşten, üçüncüsü ise elmastan yapılmıştı. Birkaç maceradan sonra ve Aşk Çeşmesi'nde arınma yapıp, karakterler varlığın içsel yenilenme

sürecini işaret eden yedi aşamaya gelmekteydi. Bu hikayenin ana planı ile Simyasal Evliliğin temeli arasında çarpıcı bir benzerlik vardır.

Ruhsal Evlilik

Andreae, kitabının giriş bölümünde "gizemleri ortaya çıkarınca aşağılandığını ve küstahça davrandığında güçlerini kaybettiğini" belirtmektedir. Aslında, inisiyatif gizemler, yalnızca zekanın süzgecini geçirdiklerinde

erdemlerini yitirirler. Bu şartlar altında, bizi ilgilendiren, erdemlerini yok etmeden bu gizemleri nasıl analiz edebiliriz? Tüm arcana'yı (gizemleri) ortaya çıkarmamız gerektiği iddialarını yapmıyoruz, Andreae'nin başlangıç romanında sunulan üç önemli temanın vurgulanması gerektiğini düşünüyoruz: Düğün, vahiyin geldi dağ ve çalışmanın yedi aşaması. Kutsal düğün, hiyerogami, eski gizemlerde önemli bir yer tutar. Hristiyanlıkta, St. Bernard'ın Clairvaux'u (1090-1153) ile birlikte, bu konu Neşideler Neşidesi üzerine yaptığı yorumlarda da ele alınmıştır. Tanrı Sevgisi üzerine yazdığı tezinde ruhun yüksek alanlara doğru yolculuğunu, nihai aşama ve manevi

evliliğin yolculuğu olarak nitelendirdi. Bu sembolik sistem Rheno-Flemish mistikleri tarafından, özellikle de Beguines ve Manevi Evliliğin Süslemesi Yazarı Jan van Ruysbroeck (1335) ile daha da geliştirildi.

Valentin Weigel gibi pek çok yazar arasında manevi evlilik teması yenilenme ve yeniden doğuş ile ilgilidir. İkincisi arasında, simya sembolizmi Hristiyanlığa eklenir. Kraliyet düğünü genellikle simyada önemli bir yere sahiptir ve psikolog Carl Jung, bireyselleşme sürecinin aşamalarını tanımlamak için özellikle iyi bir seçenek olduğunu göstermiştir. Kralın ve kraliçenin düğünü varoluşun iki kutupunu, kendini keşfetmeye götüren animus ve animanın birliğini temsil eder. Jung, bu araştırmalarını birçok kitapta öne sürdü. Bunlardan en önde geleni Psikoloji ve Simya'dır (1944). Bununla birlikte Mysterium Coniunctidnis da geçen, Alchemy'de Psişik Zıtlıkların Ayırımı ve Sentezi Hakkında Bir

Soruşturma (1955-56) Jung'un çalışmalarının büyük bir ilerlemey ulaştığı gösteriyor. Bu için Christian Rosenkreuz'un Simyasal Evlilik kavramı, Jung'un düşüncelerinde anahtar görevindedir. Metnin başlığının aksine, Andreae'nin anlatıları bir düğünden söz etmiyordu. Evlilik töreni romanda anlatılmıyor, aksine olay bir kralın ve bir kraliçenin dirilişi etrafında dönüyordu. Aziz Bernard ve önceki dönemlerin mistikleriyle olduğu gibi, Andreae'nin kitabında bahsettiği yenilenme olarak anlaşılan, varlığın düğünüydü.

Ruhun Kalesi

Düğünün yapıldığı yer bir dağ olarak geçer. Geleneksel sembololojide burası, yerin ve gökyüzünün dokunduğu nokta, tanrılar ve vahiyin mekanıdır. *La Montagne et sa symbolique* (Dağ ve Sembolizmi) 'de Marie-Madeleine Davy tarafından çok iyi tanıtıldığı gibi, bir kişi dağa tırmanmaya karar verdiğinde, kendine yönelmeye ve mutlaka doğru yükselişe başlar. Christian Rosenkreuz'a getirilen davet, üç tapınak ile taçlandırılmış dağın zirvesine ulaşması gerektiğini gösteriyordu. Bununla birlikte, anlatının sonraki bölümünde, bunun yerine kalelerden söz ediliyordu. Christian Rosenkreuz, iki kapıdan geçerek büyük dönüşüm için hazırlıkların yapıldığı kaleye varıyor ve daha sonra, üçüncü bir yerde, bir adada bulunan bir kulede, Büyük İş'in başarıyla gerçekleştirildiğini görüyoruz. Burada, Meister Eckhart (1260-1328) ve Avila Theresa (1515-1582) tarafından konuşan ruhun kalesi temasını buluyoruz. Onlar için, ruhun arayışı çoğu zaman bir kalenin fethi olarak sunulmaktadır. Simyasal metinler, dağın üzerindeki kalenin tarifinde iki unsuru birleştirir. Daha önce Gerhard Dorn'un yüksek bir dağın üzerinde üç kale hakkında konuştuğunu gözlemledik. Dağ, kale, tapınak ya da kule olsun, anlatımımızdaki bu sembolik unsurların tamamı, yolculuk ve yükseliş kavramını uyandırmak üzere hazırlanmıştır.

Yine de yüksek bir dağın üzerinde bulunan tapınağın ya da kalenin, Hezekiel'in vizyonlarında tapınağı çağırarak konuştuğundan

bahsettiği, eskalojik yönü de vardır. Tapınağın ve Kudüs şehrinin yıkılmasından sonra Yahudiler Babil'e gönderildi ve sonra Hezekiel gelecekteki tapınak vizyonu onlar için kehanetti. Yahudilerin sürgün edilmesi ve insanlığın cennetten atılması arasında bir paralellik kurdu. Tapınağın imha edilmesi Tanrı'nın Yaratılıştan geri çekilmesini sağladı. Tanrı o zaman, insanların ibadet edebileceği tek "yer" haline geldi. Ancak Hezekiel, Yaratılış'ın restorasyonu ile denk gelecek yeni bir tapınağın, üçünü tapınağın, kurulumunu ilan etti. Peygamber, bunun "yüksek bir dağ" da bulunduğunu açıkladı ve bu tapınağın ilk örneğinin dünya dışı bir planette daha önceden olduğunu belirtti.

Bu vizyon Esenileri büyük ölçüde etkilemiş ve apokaliptik edebiyatın kaynağı olmuştur. Roland Edighoffer Simyasal Düğün'nün birçok eskatolojik yönlerinin olduğunu bize göstermiştir. Daha önce de belirtildiği gibi Simon Studion'un en Naometria adlı eserinde Hezekiel'in tapınak vizyonu önemini bir kez daha hatırlattı ve daha önce de belirtildiği gibi, Andreae'nin Matthias Hafenreffer ile (bkz. Yukarıda "Johann Valentin Andreae") bu konuda çalışma fırsatı buldu. Dahası, Roland Edighofferhas'ın gösterdiği gibi Simyasal Evlilik birçok eksatolojik yön içerir. Yakında Robert Fluddle eskatolojik tapınak fikriyle karşılaşacak olmamız şaşırtıcıdır. Onun için, tapınağın inşa edildiği dağ inisiyasyondan başka bir şey değildir.

Yedi Aşama

Simyasal Evlilikte, yedi sayısı, temel bir rol oynamaktadır. Eylem yedi günden sonra ortaya çıkıyor. Yedi bakire, yedi ağırlık, yedi gemi anlatılıyor ve son dönüşüm, yedi katlı bir kuleye duran Athanor'da (Fırın) gerçekleşiyor. Her zaman böyle olmayabilir ancak simyacılar genellikle Büyük İşin hazırlanması sürecini yedi aşamaya bölerler. Gerhar Dorn işin yedi aşamasından bahsediyor. Simyaya özgü olmaktan çok, temel bir yasayla karşılaşıyoruz. Profesör Ioan P. Couliano'nun da gösterdiği gibi, ruhun yükselmesi sürecinin yedi aşamayı

kapsadığının teorisini bildiren sayısız gelenek vardır.¹⁵ Araştırmaları onu, Dante'de, Arsilio Ficino ve Pico della Mirandola'da da bulunan Yunan geleneğine göre, vecit halinde yaşanan bu yükselişlerin yedi gezegensel küreye doğru gerçekleştirildiğini gösteriyor.

Couliano, Babil'e uzanan ve daha sonra Yahudi ve Yahudi-Hristiyan apokaliptik literatüründe de olan, yanı sıra İslam'ı da içine alan başka bir yükseliş biçiminin de olduğuna dikkat çekti. Gezegenlere atıfta bulunmaksızın, aynı zamanda manevi heyecana da yedi aşamadan bahsediyor. Bu unsur Hermetizmde de bulunur.

Hermetika'nın ilk tezi olan " Poemandres " da kozmogoni ve insanlığın düşüşüne değdikten sonra, kürelerin çerçevesi boyunca ruhun yükselişinin yedi aşamasından bahseder. Fiziksel bedenın bırakılmasından sonra ruhun Baba'ya yükselmeden önce kusurlarını ve illüzyonunu ortadan kaldırmak için geçmesi gereken yedi

bölgeyi tanımlar.¹⁶ İlginçtir, Hermetik metnlerinin bir özetini veren onuncu yazısında, "Olimpos'a doğru yükseliş" olarak tanımladığı ilahi çıkışı yeniden ele alıyor. Simyasal Evlilik için bu oldukça dikkat çekicidir. Yedi simya aşamasının gerçekleştirildiği kuleye uygun olarak Olympus Kulesi denir?

Evliliğin Yedi Günü

1. Gün, Ayrılış için Hazırlık:

Göksel davet - Kulenin esirleri
- Christian Rosenkreuz'un düğün için ayrılışı.

2. Gün, kale Yolculuk:

Dört yolun kesişme noktası - Kaleye varış ve üç kapıdan geçiş - Kaledeki ziyafet - Rüya.

3. Gün, Yargı

Değersiz misafirlerin yargısı – Seçilenlere altın postun verilmesi - Yargının icrası - Kaleye ziyaret - Test töreni.

4. Gün, Kan Düğünü:

Hermes Çeşmesi - İkinci Altın Postun Verilmesi - Altı Kraliyet Şahsiyetine Sunum - Tiyatral Sunum
- Kraliyet Ailesinin İnfazı - Tabutları taşıyan yedi geminin kalkışı.

5. Gün, Deniz Yolculuğu:

Venüs'ün Anıt Mezarı - Kraliyet şahsiyetlerinin sahte definî - Deniz yolculuğu - Adaya varış - Yedi katlı kule - Laboratuvar.

6. Gün, Dirilişin Yedi Aşaması

Çokluğun çizimi - fıskiye ve kazanın etrafındaki tören - Askıdaki küre - Beyaz yumurta - Kuşun doğuşu - Kuşunun kesilmesi ve yakılması - Dairesel fırın - İki küreden figürlerin imalatı - Yaşamın kıvılcımları - Kraliyet çiftinin uyanışı.

7. Gün, Christian Rosenkreuz'un Dönüşü:

Altın Taş Şövalyeleri - Gemiye dönüş - Christian Rosenkreuz'a verilen ceza - affından sonra eve dönüşü.

Bu septenary (yedili) kavramı, Christianae geleneğinde, özellikle de Andreae tarafından oldukça beğenilen Aziz Bernard ile bulunur. Sımyasal Evliliğin ilk gününde anlatılan rüya temasını St. Bernard'in vaazından Pentecost'tan sonra beşinci Pazardan kaynaklanmaktadır. Bu rüyada Christian Rosenkreuz, diğer insanlardan uzakta bir kulede kilitlidir.

Dahası, düğün davetlilerinin Olympus Kulesinde (altıncı gün) bir kattan diğerine geçmeleri için almış oldukları araçlar ip, merdiven veya kanat St. Bernard semboljisinden alınmıştır.

Andreae'nin kurtardığı iki kişinin iç hayatının yedi aşamasına rastlıyoruz. Birincisi, Salzwedel'in papazı olan Stephan Praetorius, "gerekçe, kutsallaştırılma, tefekkür, bağlılık, uygulama, kendini kontrol etme, faydalı olma". İkincisi, "yeni dindarlık" öncüsü olan Philip Nicolai (1556-1608), mistik düğününden bahsederken, ruhun yenilenmesini işaret eden yedi evreyi anlatıyor (Sonsuz Yaşamın Sevinci Aynası, 1599).

Altın Taş Şövalyesi

Simyasal Evliliğin yedinci gününün sonunda Christian Rosenkreuz "Altın Taş'ın Şövalyesi" olarak adlandırılır. Bu unvan ona cehalet, yoksulluk ve hastalık konusunda ustalık kazandırır. Her şövalye, Tanrı'nın Düzenine ve O'nun hizmetçisi olan doğaya kendini adayacağına dair yemin eder. Gerçekte, Johann Valentin Andreae'nin belirttiği gibi "Sanat Doğaya Hizmet Ediyor" ve simyagerin doğanın kendini yenilemesinde oldukça fazla payı vardır.

Kayda geçen bir yazıda Christian Rosenkreuz şu kelimeleri yazmıştır: "En yüksek bilgi, hiçbir şey bilmediğimizdir."

Bu cümle, Cusa Nicholas'ın (1404-1464) söylediği "öğrenilmiş cehalet" e atıfta bulunmaktadır. İkincisi, Proklus, Areopagite'nin Dionysius ve Eckhart'ı içeren bir geleneğin bir parçası olan, akılcı mantığa karşıdır. "Öğrenilen cehalet", çoğu kez düşünüldüğü gibi, bilginin reddinden ibaret değildir; ancak, sonsuzluğa sahip olan dünyanın, tam bilinmesi gibi bir konunun olamayacağını söylemektedir.

Cusa Nicholas'ın ruhani bir savı vardı, o da, zıtlıkların tesadüflerini anlamak suretiyle görünüş dünyasını aşan aydınlatıcı bir bilgi olduğuydu. Sonuç olarak, Christian Rosenkreuz'ın Simyasal Evliliğinin inisiyatik öyküsü, insanın kendi ruhuyla evliliğe giden yolu bulmaya çalışmasının başlatıcı bir anlatıdır. Ruhun bu yükselişi, hem insanlığı hem de doğayı kapsayan bir sürecin parçasıdır. Kitabı okurken yazarın bilgeliğine ve dil üzerindeki zenginliğine tanıklık ediyoruz. Gerçekten de, mitolojiye, edebiyata, teolojiye ve ezoterizme yapılan tüm referansları gösterecek bütün bir genişliğe ihtiyaç duyulmaktadır.

Burada, sadece bu muhteşem hikayenin kısa bir taslağını yaptık. Çeşitli anlamlarını açıklamak yerine öncelikli amacımız, Gül Haç geleneği için temel olan ve Avrupa edebiyatı tarihinde belirgin bir yer tutan bu eseri okumaya veya yeniden okumaya motive etmektir.

Ana Tanrıçanın Çağrısı

Cüneyt Gültakin

Derin Bir İnanç Sistemi

Anadolu birçok kültürü kucaklamış, ama dönüştürerek kendi uygarlığına katmasını her zaman bilmiştir. Günümüzden 9000 yıl geriye gittiğimizde Anadolu uygarlığının özü olan “ana tanrıça” inancını görüyoruz. Bu inanç özü, yeryüzünün ve evrenin “yaşam veren anne” olarak görüldüğü, yaratıcı kutsal gücü taşıyordu. Yeryüzünde ataerkil dönemin başlamasına, ataerkil ve savaşçı kavimlerin istilasına karşın bu inanç yüzyıllarca direndi, yok olur gibi yaptı ama dinsel akımlarda ve günlük yaşam kültürünün içine karışarak başka bir süreçten geçip varlığını her zaman korudu.

Gizli, gizemli bir Anadolu ideolojisi yaratan ana tanrıça inanç sistemleri; soyun kadına dayandığı, toplum yaşamında kadının geride kalmadığı, eşitliğe, paylaşımcılığa önem verildiği, barışçıl bir toplum düzeni amaçlandığı bir örnek oldu. Yapılan kazılarda silaha rastlanmaması bu düşünce biçiminin barışçılığını kanıtladı.

Anadolu’ya M.Ö. 6000’den başlayarak gelmeye başlayan Hititler, Lidyalılar, Frigler, Yunan ve Romalılar ana tanrıça inancını tanımadan, ana tanrıçanın önünde eğilmeden bu topraklar üzerinde egemenlik kuramadılar. Aynı durum Roma’dan sonra Osmanlı için de geçerli oldu, ana tanrıça tapınaklarında filizlenen tasavvuf

akımlarına saygı gösteren yöneticiler yeni devletlerini hızla büyüttüler. Osmanlı bu öze ihanet ettiği zaman, gerileme dönemi de başlamış oldu. Bu dönem sanıldığı gibi 17. yüzyılda 1699 Karlofça ile değil, 14. yüzyılda Anadolu geleneğine aykırı toprak düzeninin getirildiği döneme rastlar. Anadolu’nun tepkisi Şeyh Bedrettin ile verilecektir.

Anadolu insanının yönetsel olarak güçsüz olduğu, başarısızlığı yaşadığı dönemlere

baktığımızda köklerinden kopuk, yabancı toprakların inançlarını benimseyen yönetimlerin işbaşında olduğunu görürüz. Cumhuriyetin ilk yıllarında atılımlar bu kaderi değiştirme açısından etkili olmuştu. Ama cumhuriyet değerlerinden

uzaklaştıkça yine gerileme içine girdik. Azra Erhat, Mavi Anadolu kitabında şunları yazıyor:

"Bir Batılı aydın, Troya, Efes veya Bergama'yı gezince çocukluğunda duyduğu efsaneleri, okuduğu kitapları, müzelerde gördüğü sanat eserlerini hatırlar. Bizim müzelerimiz ilk çağın en seçkin sanat eserleri ile dolup taşar ama biz bu eserleri konuşturmak yolunu bulamamışız daha."

Azra Erhat'ın ünlü yapıtı Mitoloji Sözlüğü'nde ana tanrıça, mitolojik bir kimlik olarak, Kibele adıyla anlatılır. Tanrıça, Attis adlı bir delikanlıya tutkundur, onu Pessinus kralının (kimi kaynaklarda kral Midas'ın) kızıyla evlenmek üzereyken düğün yerinde birden karşısına dikilerek çıldırtır ve kendi kendini hadım etmesini sağlar. Attis kendi kestiği hayalarından akan kanla toprağı sular, bitkilerin fışkırmasına yol açar ve bir çam ağacına dönüşür.

Anadolu’da Ana Tanrıça, Demeter olarak da adlandırılır. (De-meter: Toprak Ana) Kronos’la Rhea’nın kızıdır. Ekinleri ve özellikle buğdayı simgeler. Mevsimlerin döngüsüyle ilişkilidir. Homeros destanlarında Güzel Örgülü Demeter, Güzel Saçlı Kraliçe olarak anılır. Kızı Persephone bir gün oyun arkadaşlarıyla birlikte çayırda çiçek toplarken birden yer yarılr, tanrı Hades arabasıyla dışarı çıkarak kızı yakaladığı gibi kaçıp gider. Ümitsizlikten ne yapacağını bilmeyen Demeter, kızını araya araya bütün dünyada dolaşmadık yer bırakmaz. Sonunda her şeyi gören Güneş Tanrısı Helios, Persephone’nin yerini söyler.

Demeter Olimpos’tan kaçarak ıssız bir yere çekilir. Onun küsmesiyle toprağın bereketi kalmaz, insanlar kıtlık tehlikesine uğrarlar. Persephone, kensine Hades tarafından verilen nar meyvesini yemiş olduğu için sevgiyle yeraltına bağlanmış olur. Tanrıların babası Zeus, sonunda yılın çiçek açma ve meyve zamanını annesi Demeter’in, geri kalan kışı da kocası Hades’in yanında geçirmesini kararlaştırır, böylelikle toprak yeniden canlanır.

Benzer bir hikaye de Hititlerde Telepinu mitosu olarak karşımıza çıkar. Burada Telepinu, bereketin sembolüdür. Tanrı Telepinu kızgın bir şekilde şehri terk eder. Şehirden uzaklaşıp ve Anadolu bozkırında kaybolur. Yorgunluktan bitkin bir şekilde yatar ve uyur. Tanrının güçsüzlüğünde tüm ülkeyi sis kaplar, kuraklık ve açlık olur. Ocakta kütükler söner, koyun kuzusuna, inek buzağısına bakmaz. Tanrılar ise tapınakta suskundur. Bütün canlılar açlıktan ve kuraklıktan kırılmaktadır. Tanrılar kaygılanır ve Telepinu’yu aramaya koyulurlar. Telepinu’nun şehre getirilmesi ve iyileştirilmesiyle açlık ve kuraklık biter, bütün ülke normale döner. Kaybolan tanrının geri dönüşü de Hititlerde bayram olarak kutlanırdı.

Ana tanrıçayla ilgili toplumlar ve mitolojik adlandırmaların zaman dizimini aşağıdaki gibi gösterebiliriz:

TARİH	YER	ADLANDIRMA
M.Ö. 7000	Çatalhöyük (Anadolu)	Ana tanrıça heykelcikleri
M.Ö. 6000	Mısır	Ma’at ve Toht
M.Ö. 4000	Sümer (Mezopotamya)	İnanna ve Temmuz
M.Ö. 2500	Luvi (Anadolu)	Ma ve Adra
M.Ö. 2000	Hitit (Anadolu)	Kubaba
M.Ö. 600	Frigya-Likya (Anadolu)	Kibele ve Attis
M.Ö. 500	Tevrat	Anam Melek ve Adra Melek
M.S. 100	Roma (İtalya)	Magna Muter ve Attis
M.S. 400	Kapadokya (Anadolu)	Hagios Mamas
M.S. 1300	Hacıbektaş (Anadolu)	Kutlu Melek ve İdris

Dünya toplumlarının belleklerinde yer edinen Ana Tanrıçayla ilgili bu ikili simbolizmin içinde ilerlersek: **“Ay ve Güneş >Kraliçe ve Kral >Ayna ve Nar >Gümüş ve Altın >Zaman ve Zamansızlık >Madde ve Ruh”** ile karşılaşırız.

Luviler’den Frigler’e

Luviler, Anadolu’da Ma (Ama, Anna, Ava, Aya) yani Ana tanrıça adına birçok kent kurdu ve tapınak yaptı. Bu tapınağa “mabeth” adını verdiler, Luvicede “Ma ananın evi” anlamına gelen sözcük bugün de “mabet” olarak sürüyor. Adra, Ana tanrıçanın erkeğiydi: eşini, oğlunu ya da kardeşini simgeliyordu.

Anadolu'dan Mısır'a, Mısır'dan Yunanistan'a ve Roma'ya ana tanrıça öyküsünün ana çizgileri belliydi: Erkek ve kadın unsurlar, erkeğin yanlışı (Tevrat'ta cinsiyetin saptırılması ilginçtir), erkeğin kan akıtarak suçluyu cezalandırışı, kanın toprağa akması, erkeğin ağaç olarak doğması, kadının erkek olmadan çocuk doğurması...

Kibele'yi birçok resim ve heykelde çocukla ya da doğum yaparken görürüz. O, kadınların doğumunda yardıma koşar, toprağın ürününü çoğaltmak için çalışır. Aynı zamanda hayvanların da kraliçesidir, onu yaban hayvanlarla resmederler.

Ana Tanrıça'nın Çağrısı

Ana Tanrıça'nın bu karışık dönemde yaptığı çağrışı duymak gerekiyor. İçimizden, sağduyumuzdan gelen bin yılların dişil enerjisi acılı yürekleri sarmak istiyor. Şiddet yarışa giren öfkeli ruh varlıkları daha da çıkmazda kaybolmadan hem de. Zaman zaman tarih içinde kendisini görünür kılıyor Ana Tanrıça; Tıpkı İsa'dan sonra 4. Yüzyılda Hristiyan bağnazlarıyla yaşanan tartışmalara o büyük yanıt veren ünlü matematikçi Hypita'nın sözlerinden fıskırdığı gibi. Ne demişti Hypita:

"Bizi birleştirenler, ayıran şeylerden daha fazla, hepimiz kardeşiz."

Birçok Hitit ritüelinde Luvice duaların kullanılması ve Hitit'in, Yunan'ın, Frig'in, Roma'nın Ana Tanrıçayı önemseyerek benimsemesi boşuna değildi. Toplumun belleğinde diri duran bir güçtü Ana Tanrıça.

Anadolu'da farklı bir düşünce biçimi olgunlaşmıştı, eşitlikçi, paylaşımcı, barışçıl bir yaşam kurulmuştu. Kullanılan, tüketilen bir doğa anlayışı yerine bereketin kaynağı olarak toprağa, bitkilere, hayvanlara duyulan saygı tüm yaratılmışların birliği bilinciyle geliştirilmişti. Bütüncül bir dünya, evren anlayışı her dönem yeni bir filiz vermişti.

Tasavvuf akımının ünlü isimleri Mevlana, Hacı Bektaş, Nasreddin Hoca, Yunus Emre bu kadim Anadolu felsefesinin devamıdır.

Anadolu insanı olarak öz yeteneklerimizin parçalarını arayıp bulurken geçmişin çekmeceleri içinde bulacağımız ilk yapboz parçası Luviler olacak. Anadolu kendini tanımaya kadim uygarlıklarıyla başlayacak. Kendi özünden koparılmış insanlar olarak yaşamının bir zaman kaybı olduğunu, hatta ardında karanlık oyunların bulunduğunu anladığımız zaman yeryüzündeki anlamımızı, görevimizi fark etmeye başlayacağız. 1930'larda Cumhuriyet'in o kadar iş içinde başladığı anlam arayışı tamamlanmamış işlerden biri olarak duruyor.

Genç nüfusumuzla dinamik bir toplumuz. Üstyapıda yapılan yeniliklerle başarıyı yakalamaya çalışıyoruz; ama altyapıdaki bölünmüşlüğüümüzü önyargılarımızdan fark bile edemiyoruz. Geçmişin askeri başarılarıyla övünmek yerine başarısız dönemlerimizin can alıcı yanlışlarını fark edip derslerimizi alma olgunluğu göstermemiz gerekecek. Günümüzün sorunu Osmanlı-Cumhuriyet, laik-dinci çatışması ya da etnik sorunların çok ötesinde bir uygarlık seçimidir. Ya Ana Tanrıça ile gelen vicdan ve samimiyetle yaratıcı, bütüncül, anaç bir uygarlık ya da egemenlere hizmeti isteyen, ayrımcı, bencil, yasağcı bir uygarlık... Bu seçim aynı zamanda küresel bir sorundur. Tarih boyunca bu toprakların kaderi yeryüzüyle doğrudan ilişkili olmuştur.

Ancak şu var ki kültürel, zihinsel ve ruhsal parçalanmışlığımızı kendimize ısrarla söylediğimiz süslü yalanları bırakmadıkça tamamlamayacağız. Kendisine yabancılaştırılmış bir Anadolu insanı kendi toprağından, kendi ışığından gücünü almadıkça kendi gerçeğine ulaşamayacak, bir vazife bilinci de olan o yeryüzü katkısını sunamayacaktır.

Carl Jung “Kırmızı Kitap” Roger Woolger ile söyleşi

Üçüncü Kısım

Spiker: orada bir başka görüntü daha var...?

RW: Sonlara doğru ki bu 1915den kabaca 1920lere kadar sürer ve sonrabu tür figürler belirmeye başlar; daha sonraları mandalalar olarak adlandıracağı bu yuvarlak şeyler, bunlardan birçok var ve farkeder ki bu daireler belirmeye başladığında daha iyi hissediyor, ona güvence veriyorlar. Sonraları fark eder ki bütün bu şeylere bir merkez var. Sadece rastgele ve dağınık değil fakat psişe her şeyin etrafını örüyor, döne döne gidiyor ve bir merkez bulmaya çalışıyor.

Kiliselerin ve yerleşimlerin tasarım şekillerine baktığında sıklıkla bir merkezin etrafında organize olduğunu görüyor. Bir merkeze sahip olmak psişik olarak oldukça tatmin edici.

Bu 1. Dünya savaşından sonra gördüğü bir vizyon (Vision of the cross, 1916). Psişe kendini şifalandırırken, Jung’un psişik bütünlük diye adlandırdığı bu imajlar ile geliyor. Başka bir tane daha bulabilecek miyim diye bakıyorum... burada yılanı entegre etmeye başlıyor; canavar ruhuyla doğal dünya... Ruh yine dairesel formda beliriyor ve bu yumurta şeklinin içinde herşeyi birarada tutuyor. Sona doğru, eğer onu bulabilirsem bir güzel imaj var; karanlık ve ışık vesaire hepsini bir araya getirdiği... Ve bir vizyonda altın kale adını verdiği bu kutsal şehri görüyor ve çok tatmin edici... bu şehrin merkezindeki bir tapınak ve tümü bunun etrafında düzenlenmiş, bu Jung’a yalnız olmadığını gösteriyor, bu çok uzun bir yolculuktu, çok az kişiyle konuştu. Sonunda diğer akademisyenler ve diğer insanların benzer şeylerin içinden geçtiğinin onayını alır.

Psişe her jenerasyonda yeni tamamlama ve bütünlük imajları yaratıyor. Burada bir başka vizyon daha; yaratıcılığın ateşi tarafından kuşatılmışken... Çok çok güçlü bir resim... Delirebileceğini hissettiği zamana ait. Derinliklerden fışkıran duygusal parçalar gibiydi. Vizyonlarını erimiş lav gibi diye tanımlamıştı.

Spiker: Şeyden uyarlandığını düşünüyorum... hımmm, birçokumuz bu boğulmuşluğu hissedebiliriz ve hissettiğimizde... bilirsin böyle zamanlarda... Ve bu kitap bunun içinden geçmiş ve onun hakkında yazarak yorumlamış ve... ve resimlemiş biri hakkında. RW: Kesinlikle... Kesinlikle resimler kendisini dengelemesine yardım etmiş.

Karanlıkta daha dengeli hale geldiğini nasıl hissettiğini anlatan burada güzel bir örnek var ve ışık, burada yukarıda bilge yaşlı adam figürünü görüyorsunuz, burada bir karanlık yeraltı..darthvader figürünün rahip tipi ve burada dolunay ve bu karanlık dişil dengelenmiş ve iki yüzü var ve bütün bunlar kozmik merkezin etrafında birlikte düzenlenmiş... Güneş merkezde ve bunlar doğanın ve kendi varlığının farklı yönlerini temsil ediyor.

Jung yeniden doğumu deneyimliyor ve psikolojisinin tohumları haline gelen bütün bu fikirlerle geliyor. Sıra dışı krizlerden geçen insanlar pratik bir şey yapmaya ihtiyaç duyar; oymacılık, resim yapmak, dans etmek, müzik yapmak... Sanat içlerinde çok şifalandırıcıdır çünkü bütün farklı parçaların kendilerini ifade etmesine izin verirler ve onlara bir kap verirler.

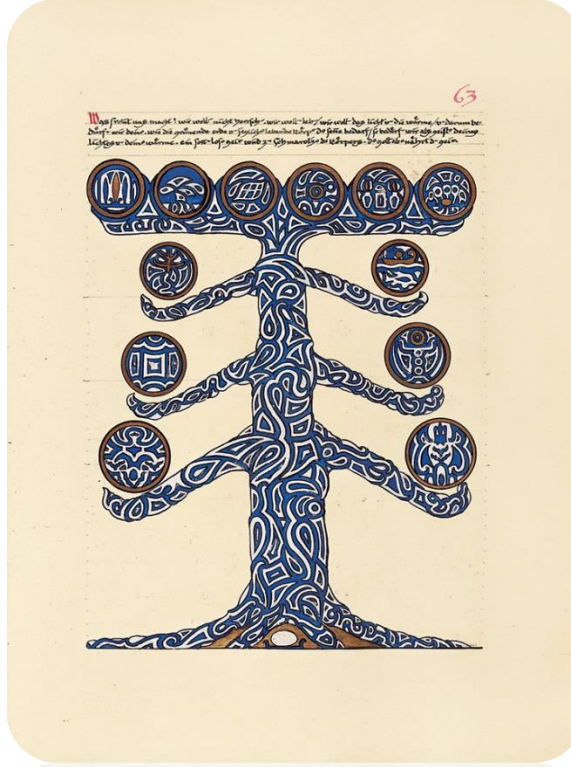

Spiker: Birazdan RogerWoolger ile konuşmamızı tamamlamak için tekrar beraber olacağız...

Spiker: Tekrar hoşgeldiniz. Easton'da ve kasabamızda bir hafta süre ile bulunan Dr. RogerWoolger ile son bölümümüzdeyiz... Web sayfanızın birinde bir alıntı okuyordum ve orada Jung'un bugünkü insanlık için öğretileri gereklidir; onlarla yaşamak, anlamak ve onları alıp günlük hayatımıza uyarlamak diyordunuz. Fakat neden bu kadar iyi? Ve Jung'un içinde sunduğu şey şüphesiz insanlık hakkında bir şey söylüyor gibi görünüyor... neyse şu an Jung ne sunmalı...?

RW: Kırmızı kitabın da üretimine neden olan yaptığı yolculuk nedeniyle Jung'unsadece kendi kişisel problemlerini değil ama aynı zamanda bizim bütün kültürümüzün problemlerini de arayıp taramış olduğunu düşünüyorum. Korkunç savaşa önderlik eden, köleliğe, Amerikan yerlilerinin tahrip dilmesine yol açan, yeryüzünü kirleten problemler bizim medeniyetimizin karanlık yanlarıdır. Ve O bu problemleri ilgilenmesi gereken bir şey olarak gördü ve bu onun tutkusuydu gerçekten.

Amerika'da Amerikan yerlilerinin öğretmenleri ile buluştu. Afrika'ya giderek kabile şamanları ile konuştu. Hindistan'a gitti, Hindistan'da öyle derin bir bağlantı kuramadı fakat Hindistan Tibet Çin'in kutsal yazılarını okudu. Ruhsal tradisyonlara bakmaya ve diğer tradisyonların sunduğu bir şey olup olmadığını görmeye çalışıyordu ve takipçilerinden biriyle Hristiyanlığın hasta olduğu, şifalandırmak ve liderlik etmek için gücünü yitirdiği sonucuna vardı. Ve

bu onu derinlemesine etkiledi çünkü babası inancını yitirmiş bir bakandı ve babasının söylediği hiçbir şeye güvenmemişti.

Babası sadece inanmalısın oğlum demişti ve Jung bunun yeterince iyi olmadığını söylemişti ve Jung kendi deneyimlerini edindi fakat onları anlamadı. Birçok yönden Hristiyanlığın kayıp yanını arıyordu diyebilirsin. Hristiyanlık boyunca en büyük şey tanrıcadır, dişil. Bir baba Tanrımız var, bir oğul, Latin'de eril olan bir kutsal ruh -Yunan'da dişil olabilir- ancak dişil Hristiyanlıkta kayıptır ve bu birçok şeyin çok bastırıldığı ya da inkar edildiği anlamına gelir, biri yeryüzüdür ve beden ve diğeri cinsellik. Ve tanrıça bir figür olarak kaybolur ve Tanrının karanlık yanı kabul

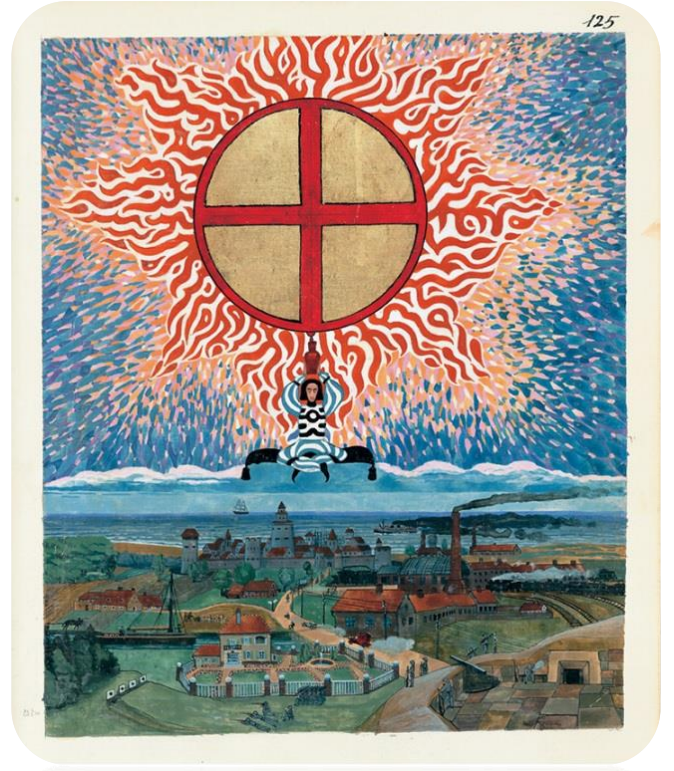
edilmez. Jung bütün bu temaların Gnostik setler olarak adlandırılan erken Hristiyanlıkta var olduğunu buldu ve onları oldukça derinlemesine çalıştı fakat çok çeşitli çok kafa karıştırıcı buldu. Daha sonraları simyaya odaklandı fakat bizim bir kültür olarak daha derin dişil ile bağlantımızı kaybettiğimiz ve yeryüzü ile problemlerimizin nedeninin bu olduğu fikrine tekrar tekrar geri

döndü. Birçok felaket, çok fazla kirliliğin nedeni bizim artık yeryüzünü onurlandırmamamız, kutsal olarak materyal gerçeği. Kullanmak ve sömürmek için bir nesne haline Ana olan yeryüzünün bedeninin kutsal olduğunu söyledi. Ve kabile kültürler halen buna inanır, Güney Amerika'ya gidin Andes'te Pachamama'yı büyük anayı her şeyin temeli olarak alırlar fakat Hristiyanlık yeryüzü-anayı kaybetmiştir. Bakire Meryem'i gökyüzüne

oturturlar, ruhsal olur ama kadim olanla Baba Tanrı ile eşit olan Anaya tapan daha antik dinlerle bağlantıyı kaybeder.

Onlar eşitti fakat Hristiyanlıktadışı indirgendi. Jung bunun bizim derin ruhsal problemlerimizden biri olduğunu ve bizim kutsal olanı- ya da ben ona doğanın ışığı diyorum- yeniden keşfetmeye ihtiyacımız olduğunu gördü. Karısı Kutsal Kase efsanesini çalışmıştı ve Jungve eşi belli ki bunu tartışmıştı ve bu başka bir konu Kase dişile, anneye aittir. Kaseyi kaybettik çünkü kültürümüzde Kutsal Dişiyi kaybettik. Geri geliyor, uyanışlar var, feminizm var, ekolojik yeşil hareket var, birçok insan bu problemin farkında ve Jung onlardandı. O bunu birçok insandan çok daha önce yıllar önce gördü.

Sevgi, vicdan mekanizmasına türlü çeşitlemeleriyle karışır. Çünkü onun bir kısmı vicdanın vazifeye yönelik, diğer kısmı nefsanîliğe yönelik olan bir sürü yönü vardır. Vicdan, realite, idrak, bilgi, sevgi, kısacası dünyada görünen bütün değerler ancak beyin cevherinin olanakları dahilinde biçimlerini almış maddesel görünüşlerden ibarettir. Bunların asıl değerleri, öz varlıkta saklı olan güçlerdedir. İşlevleri de dünya olanakları içinde ancak öz varlığa hizmet etme yolunda işler.

Varlığın dünyadaki beden hayatına ait çizilmiş olan planının icaplarını yerine getirmek için bedene inen bütün tesirler üst planların daima denetim ve gözetimi altındadır. Bundan dolayı, tesirlerin en küçüğünden en büyüğüne kadar hiç birisi boş, anlamsız ve gereksiz değildir.

"Şu insanın mukadderi bu imiş" demenin manası; "o insanın o konuda, içinde bulunduğu olayları meydana getiren bütün madde kombinezonlarının belirli zamanlara bağlı olarak bir araya gelişleri ve bağlanışları, o anda o şekilde tezahür etti" demektir ki; mekanın tarifini iyi kavramış olanlar, bunun da "o insanın etrafında ona göre mekanlar kuruldu" demek olduğunu idrak ederler.

Dünya, muazzam bir ahenk olan evrenin küçük bir parçasıdır. Burada meydana gelen şeylerin hiçbirisi, bu ahengin dışına çıkamaz. Çıkarsa mevcut olamaz. Çünkü ahenk, olayların büyük tekamül yolunda her noktasında birbirine intibakı, uygunluğu ve birbirini tamamlayıcı durumda bulunması demektir.

Hayat, baştanbaşa, düalite prensibi ile ona bağlı olan değer farklanması mekanizmasının gözleminden ibarettir. Bu hususta bir insanın idraki ne kadar çok artar ve genişlerse, bu prensiplere tabi maddeler ve olaylar içindeki ayrıntı inceliklerine o kadar daha iyi ve derin olarak nüfuz eder.

Varlığın evrende iki cephele fonksiyonu vardır: Bunlardan biri, onun ruh karşısında sadece bir laboratuvar vâsıtası oluşu, diğeri de maddeler ortasında ruhun bir timsali* mevkinde bulunuşudur.

...Bütün bu korkunç ve dehşetli görünüşlerine rağmen, dünyanın bu kapanış sahneleri, hazırlanmış insanlar için en büyük kurtuluşanı, en sevinçli ve mutlu günün doğuşu, yüzyıllarca beklenen büyük kurtarıcı şafağın söküşü olacaktır.

Bir insan doğduğa zaman varlığının belli bir gelişim seviyesine gelmiş durumu vardır. Aynı şekilde onun bu belli gelişim durumuna göre, dünyada yapması gereken belli işleri olacaktır, işte bu işlerin yapılması onun o devredeki dünya hayatına ait vazifesidir.

Gelişim kademeleri ne kadar üst denge düzeylerinde ise, sevgi unsuru da o oranda saf ve erdem vibrasyonlarıyla zenginleşmiş bulunur. Ve bu gelişim hali nihayet öyle bir duruma gelir ki, insanlara karşı duyulan bu erdemli hisler, onlara hizmet etmek, onların iyilikleri, gelişimleri hususunda her türlü yardımda bulunmayı -ne pahasına olursa olsun - göze almak gibi, çok kapsamlı ve yüksek derecelere ulaşır. Ve o zaman vicdanın nefsanîyet unsurları ve realiteleri, bencillikten sıyrılıp diğerkamalık yollarında yürümeye başlarlar.

Dünyada ve bütün âlemimizde tek, bir gibi görünen her şey; aslında, birbirine zıt karakterde, birbirinden asla ayrılamaz, zıt durumda iki değerden oluşur. Fakat bu zıt değerler; birbirinden bağımsız, tümüyle ayrı iki unsur değil, bir tek birimin karakterini meydana getiren, birbirine bağlı, fakat zıt görünüşlü iki unsurdur.

Bütün evrenin hiçbir zerresinin, ışık demetlerinden özgür olamayacağını daha önce belirtmiştik. Bu ilahi ışık, uyumun kendisidir ve evrenin bütün hareketleri ancak bu ilahi ışık gücüyle var olabilir.

Kıyafeti giyen kim ? Dün evde çıplak bir halde dururken, diğer insanlarla aramda hiçbir fark olmadığını bir kez daha anladım. Bu şuurlu maddenin alanımda olması beni sevindirdi. İçsel pencereme şöyle bir kuş kondu, kuşun konduğunu görünce de aklıma Tesla geldi, olay şöyle devam etti : “ Sanırım kıyafetleri giyen benim Ego’m.” Geçen sefer maddeye giriş kartında da söylediğimiz konuyla oldukça ilintiliydi, ufak bir tebessüm ile işleri yapmaya devam ettim.

Kutsal kedi evin bir köşesinde tekamül ederken, insan bedeni alacağı günü sabırla beklediğini hissettim. Hali hazırda pudingi oldukça seviyor, soda içiyor ve benim gibi bir patates hayranı. Temel döngüler, ki çoğu kısırdır, üreyemeyen ve si/mi fark etmeden, çok daha gerilerdeki enerjiyle çalışan bu döngülerden başlıca olanı, yani tütün içme isteği, baş gösterdiğinde otomatik bir şekilde kalktı ve her şeyin masasına doğru hareket ettim. Beyaz bir zemin üzerinde iki bar sandalyesiyle çevrelenmiş bu masada, döngüyü kapayacak her şey mevcuttu, yılan birazdan kuyruğunu ısıracaktı, içeriye yağmur girmesi an meselesiydi.

Önce kağıdı çıkardım, hışırt, biraz “ ince “ sar diyen sese evet, tamam dedim, makine iş görüyor, sonra 7mmlik - sessizce ölmek için idealdi - filtresi geldi, daha sonra tütünden biraz aldım, daha sonra bunları sarmatik adıyla anılmayan, sigarayı sarmaya yarayan aletin

içine koydum, tütünleri sıkıştırdım, bi güzel çevirdim, sıkıştırdım, organik yapıştırıcıyı yaladım, göz yaşlarımı kendime sakladım çünkü her an yağmur gelebilirdi, tütün sarıldı, ben ağladım, temas direk dudaktan olmasın, belki kendimi dudaktan öpebilirim diye plastik ağızlık taktım, tam bu sırada şangırt diye evin camından içeri bir taş girdi, evdeki herkes/her şey irkildi ve yağmur taşla içeri girmeye başladı.

Ulan ne oluyor şimdi falan demeye kalmadan, gözüm salonun ya da her şeyin teklik içinde aktığı mekanın ortasındaki taş dikildi, taş olduğunu nereden biliyorsun değil mi ? - Otomatik izlenim, çünkü cama sadece taş atılır- Neyse, etrafında kağıt gibi bir şey vardı, tam filmlik şu ev, orta boy portakal büyüklüğünde, daha çok greyfurt olmak isteyen bir portakal

gibiydi, belki de öyleydi, ah şu çift yarık deneyi gündelik hayatımızı bitirdi, ağız tadıyla otomatik bile yaşatmıyorlar bizi, yine bir neyse -eskiden buna omuz silkme mi diyorlardı, Raşa edebiyatında vardı bunlar - mekanın ortasındaki portakalı aldığımda kağıt ilk başta bomboştu daha sonraları yavaş yavaş harfler belli oldu, yağmurla yolculuk yapması böyle bir şey diye düşündüm, harfler sözleri, kelimeleri de oluştururken su kozmik bilgisini aktarıyordu.

Bir aralar Tanrı’nın ruhuyla yüzen sulara daha kim bilir neler vardır acaba diye düşünürken, bir yerden de kağıdı sallıyordum, şöyle bir şey çıktı “ Tası da at “ Hemen altında da imzası vardı, Sevgilerle Diyejon.

Eveet, ezoterik öğrenci adaylarının da içinde olduğu dünya insanlık ailesi, plansal dostlar, daşınız, ne oldu şimdi burada ? Bir sigara içmek için bile ne kadar çok şeye ihtiyacım olduğu fark etmem bana bu şoku verdi. Ne kadar çok maddeye ihtiyacımız var değil mi ? Evet, bu dünyaya maddeyi bızıklamaya geldik, cincikleyeceğiz, galebe çalacağız, boğuşacağız, behemal dest ve damen-i mualla' bizimleki ruşeni bilelim. Birazda diyojen'den kesitleri okuyalım.

Diyojen'in içinde yaşadığı bir fıçısı ve bir çanağı vardır. Rivayetlere göre bir gün bir çeşme başında avucu ile su içen bir çocuğu gördüğünde "Bu çocuk bana fazladan eşyam olduğunu öğretti" diyerek elindeki çanağı da atmıştır.[1]

Diyojen yoksulluk içinde yaşadığı, halka açık yerlerde yatıp kalktığı ve yiyeceğini dilenerek topladığı halde, herkesin aynı şekilde yaşaması gerektiğini savunmamıştır. Kişinin en kısıtlı yaşam koşullarında bile, mutlu ve bağımsız olabileceğini göstermeyi amaçlamıştır. İnsanın kendi kendine yeterli olabilmesi gerektiğini savunmuştur. Uygarlaşmanın getirdiği kurallara ve araçlara bağlı olan bir yaşamı reddetmiş, yaşamın doğal ve sade olması gerektiğine inanmıştır.[14]

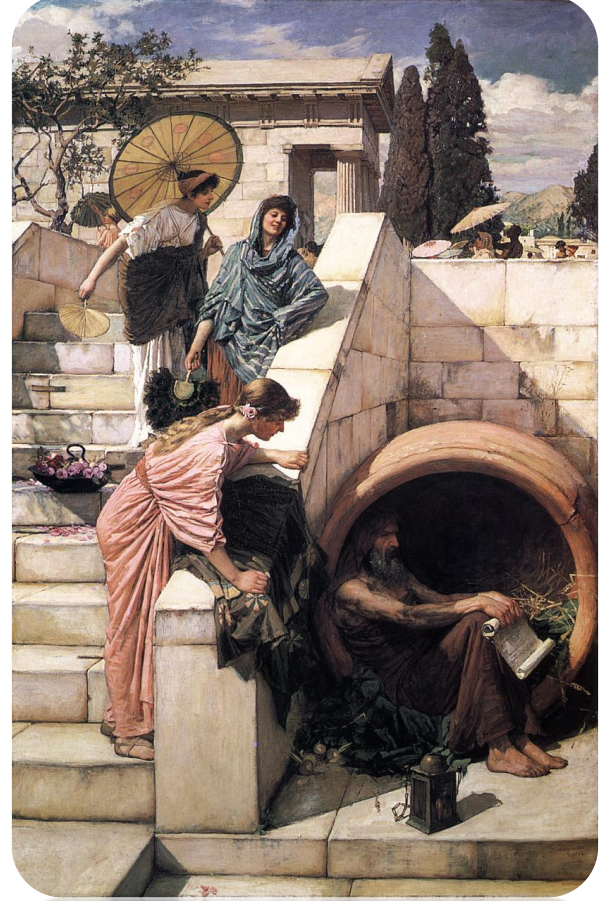
Hayatımıza sadelik getirmek, ruhsal ve plansal bağlatılarımızın üzerindeki fazlalıkları atmak anlamına da geliyor. Sanki taç çakradan giren ışık demetinin üzerinde çeşitli tabakalar varmış gibi ya da renginin açık temiz olmaması gibi. Tüm bunları daha güçlü, temiz, özel bireyselleşme için değilde, bir başkası için yapmak gerekiyor yoksa yine Egomuz alıp başını gider.

Aynı akademiTR ve yolu yolda öğrenenlerin paylaştığı, çalıştığı, liyakine ermek için alçakgönüllülikle çok fazla istediği gibi ...

Kaynakça:

1. ^ [a b c d](#) [1] (Ntv Haber Arşiv)05 Şubat 2009 *Filozof Diyojen'den İmparator Diyojen'e'* art 20 2 'da erişilmiştir.

14. ^ Ernst Won Ater, Çevirmen Vural Okur, *İlkçağ ve Ortaçağ Felsefe Tarihi*, ISBN 9789757270096, İ Yayıncılık,2002

Rezonans Kanunu, İstek Yönetimi Pierre Franckh Kitap Özeti

Hazırlayan: Sezgi GENÇ

Eğer şu ana kadar isteklerimiz gerçekleşmemişse, en şiddetli arzularımıza ulaşamamışsak, hayatımıza hiç istemediğimiz şeyler girmişse; mutsuzsak veya yenilgiye uğramışsak, bütün bunların sebebini Rezonans Kanununda bulabiliriz.

Pierre Franckh, bu kitabında Rezonans Kanunu'nu kavrayıp bunu nasıl kullanacağımızı anlamaya başladığımız anda, hayatımızda her şeyin mümkün olabileceğini anlatıyor ve hayatımızı kalbimizle değiştirebileceğimizin de altını çiziyor. Düşünce gücümüzle maddeye etki edebilir miyiz? Kim olmayı istiyorsun? İsteklerimizi hangi yolla yayıyoruz? Rezonans alanını nasıl oluşturuyoruz? Kuantum fiziğinin, kuantum biyolojisinin, modern matematiğin ve epigenetiğin en yeni buluşları, hastalıktan sağlığa; bağışıklık sistemimizden hormonal dengeye; vücudumuzun kendini tedavi debilmegücünden mutlu olma kabiliyetimize kadar bizi, olduğumuza inandığımız şey yapanın, düşünce biçimimiz olduğunu, gün yüzüne çıkarmıştır. Gerçekte sınırlar sadece bizim beynimizdedir. Bu sınırları kaldırabilirsek önümüz uçsuz bucaksız imkanlarla doludur. Asıl harika olan ise, bu fikrimizi artık sadece salt inançlarımıza veya tahminlere dayandırmak zorunda olmayışımızdır. Zira bilim, artık bu görüşe eşlik etmekte, bu fikri desteklemekte ve onaylamaktadır. Hatta araştırmalar inançlarımızla sadece kendi hayatımızı değil, çevremizi de etkilediğimizi ortaya çıkarmıştır. Düşünce gücümüz ve hislerimizle hayatımızda olmasını arzuladığımız tüm değişiklikleri yapabileme imkanına hatta inanışlarımızla, DNA'mızı bile değiştirebilir, vücudumuzun kendi kendini tedavi etme mekanizmasını harekete geçirebilir, yaşamımızda mutluluk ve sevinç rüzgarları estirebilir, kısacası mümkün

olduğunu düşündüğümüz her şeye ulaşabiliriz. İstedğin kişi olabilseydin eğer, kim olmayı isterdin? Seni bundan alıkoyan şey nedir?

Rezonans Nedir?

Resonantia= Akis.

Rezonans= Eko, yankı, titreşim

Rezonans Kanunu

- Her şeyi birbirine bağlayan bir enerji alanı mevcuttur.
- Bu enerji alanı, bizim rezonans alanımızla iletişim hilindedir.
- Rezonans alanımızı, **duygularımızın diliyle, düşüncelerimizin enerjisiyle** ama öncelikle inançlarımız vasıtasıyla oluştururuz.
- Bahsettiğimiz bu alanı, kalp auramızla, DNA larımız aracılığıyla ve düşüncelerimizin gücüyle yayarız. Aynı, zaman gibi mesafenin de rezonans alanı için hiçbir önemi yoktur.
- Rezonans Kanunu sayesinde her şeyle ve herkesle yakın temastayız.

Rezonans Kanunu, evrendeki her şeyin birbirleriyle titreşimler aracılığı ile nasıl iletişim halinde olduğunu anlamamızı sağlar. Vücudumuzun her bir organı ve hücresi de dahil olmak üzere dünyadaki bütün nesnelerin ve canlıların kendilerine has bir titreşimleri vardır. Bu, madde içinde böyledir. Maddenin titreşim enerjisini incelediğimizde farklı objelerin genellikle farklı frekanslarda titreştiğini diğer insanlar, nesneler veya olaylar, eğer bizimle aynı frekansta iseler, içimizde oluşturduğumuz titreşim alanına karşı koyamazlar görürüz. Bazıları da aynı ya da benzer frekansta titreşir Bizim titreşimlerimize tepkisiz kalmaları mümkün değildir.

Nasıl ki piyanonun basılan tuşuyla aynı frekanstaki diğer teller bu tuşun hareketi ile titreşmek durumunda kalıyor ise, bizimle aynı frekanstaki insanların, nesnelerin ve

olayların da bizim titreşimlerimize katılmaktan başka seçeneği yoktur.

Benzerler birbirini çekerler.

Bizim titreşimlerimizle uyumlu olan her şey, karşı koymaksızın bizim hayatımıza çekilecektir. Bu, bizim için her zaman olumlu bir şey anlamına gelir. İşte bu yüzden, nasıl bir titreşim içinde olduğumuzun, bilerek veya bilmeyerek hangi rezonans alanını oluşturduğumuzun farkına varmak, bizim için çok mühimdir.

"Ön yargıları yıkmak, atomu parçalamaktan daha zordur."

ALBERT EINSTEIN

Kalp, ezelden beri sevginin en kuvvetli sembolü ve duygularımızın merkezi olarak kabul edilirdi. Ama sonra tıp ve modern bilim ortaya çıktı ve bize, kalbin sadece vücudumuzda kanın dolaşımını sağlayan bir pompa olduğunu yutturmaya çalıştı. Biz "normal insanlar" ise, elimizde hali hazırda bunun aksini kanıtlayacak herhangi bir delilimiz olmamasına rağmen, kalbimizin duygularımızın merkezi olduğu inancımızı asla kaybetmedik.

"Kalbi bu acıya daha fazla dayanamadığı için öldü." ya da "Çok yürekli bir çocuk." gibi kullandığımız birçok deyim bunu gözler önüne sermeye yeter. Burada "yürekli" sözcüğü, "cesur" anlamında kullanılır. "Cesur" kelimesinin Latince karşılığı, "yürek sahibi" olma ve "yürek" kelimesi de yine "inanç" kelimesiyle anlam bakımından bağlantılıdır. Bu bağlantının ne kadar doğru olduğunu ve bilimin ne derece yanıldığını, ta 1993 yılında yapılan ama asla tam olarak kamuoyuna açıklanmayan şaşırtıcı buluşlar gösteriyor. Bilim, yanıldığını kabul etmekte bazen zorlanıyor işte. 1991 yılında kurulan ve devrimci buluşlarıyla tüm dünyanın saygısını kazanan **HearthMath** Enstitüsü, duygusal fizyoloji ve kalp ile beynin birbirlerine etkileri konusunda köklü araştırma çalışmaları yürütmüştür. Mesela 1993 yılında duyguların insan vücudu üzerindeki hakimiyeti hakkında bir araştırma yapılmak

istenmiş ve bunun için duygularımızın oluşumundan sorumlu olduğu düşünülen bölgeye, yani kalbimize odaklanılmıştı. Bu nefes kesici buluş; kalbin muazzam büyük bir enerji alanıyla çevrili oluşuydu. Burada bahsedilen alanın çapı yaklaşık iki buçuk metredir. Bir düşünün, kalbimiz beynimizin oluşturduğundan çok daha büyük bir enerji alanı oluşturuyor. Bilim şimdiye kadar beynin, sahip olduğu elektromanyetik nabızlarla en büyük yayın alanına sahip olduğunu varsayıyordu.

Kalbimiz tarafından oluşturulan elektromanyetik alan vücudumuzdaki organlarla iletişim halindedir. Hatta beyin ve kalbin arasında bir bağlantının bulunduğu ve bu bağlantıyla kalbin beyne hangi hormonları, endorfini ya da diğer kimyasalları salgılaması gerektiğini bildirdiği kanıtlanabildi.

Beynimiz bağımsız hareket etmiyor, aktiviteleri için gerekli sinyalleri kalbimizden alıyor.

Bütün duygu ve düşüncelerimiz kalbimizin enerjisinde bilgi olarak bulunmakta ve vücudumuzdan yayılan en kuvvetli sinyal olarak sadece beynimize ve organlarımıza değil, aynı zamanda dünyanın derinliklerine doğru taşınmaktadır.

Kalbimiz, inanç ve duygularımızı elektromanyetik titreşimlere ve dalgalara dönüştüren bir tür aracı olarak hizmet eder. Kalbimiz bütün inançlarımızı, geleceğe yönelik düşlerimizi ve duygularımızı başka bir dile, titreşimlerin ve dalgaların kodlanmış diline, çevirir ve bunları evrene gönderir. İnançlarımız kalbimizin yaydığı elektromanyetik dalgalar sayesinde fiziksel dünyayla etki alışverişinde bulunur. Yayılan bu enerjinin ne denli büyük olduğunu **HeartMath Enstitüsü'nün** yaptığı araştırmalar gözler önüne seriyor.

Kalbin elektrik akımı (EKG), beyinde oluşan elektrik akımından (EEG) altmış kez daha kuvvetlidir.

Kalbin manyetik alanı ise beyninkinden beş bin kez daha kuvvetlidir. Demek ki kalbimizle, beynimizle yaydığımızdan çok daha fazla enerji yayıyoruz. Peki bunu bilmek, bizim için neden bu kadar önemli? Çok basit, çünkü bu sayede, bazı dileklerimiz hemen gerçekleşirken, bazılarının gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen neden bir türlü tezahür etmediğini anlıyoruz.

İsteğimizin gerçekleşeceğine gerçekten inanmadan afirmasyon (imgeleme) yaparsak ya da bir şeylerin hayalini kurarsak, sadece beynimiz elektromanyetik dalgalar yayarken, duygularımızın gerçek merkezi olan kalbimiz beş bin kat daha büyük bir kuvvetle, genellikle tereddüt ve korku olan asıl inancımızı dünyaya yayar. Bunun sonucu apaçık ortadadır; hayatımızda sadece kalbimizin derinliklerinde gerçekleşeceğine inandığımız şey gerçekleşecektir. İnançlarımızı duygularımızla desteklediğimiz zaman yaydığımız enerji çok daha büyük olur. Ama eğer üzgün, depresif ya da bitkinsek, istediğimiz şeyi dileyebiliriz, bu durumda kalbimizden yaydığımız hüzünlü duygular, mantığımızdan gelen isteklerden her zaman daha güçlü olacaktır.

Peygamberler, günümüzün ve geçmişin dünyaca ünlü alimleri ve bilgeleri ısrarla "Kalp gözüyle görmeyi" öğrenmemizi söyler.

Kalbimizle dünyayı değiştirebiliriz.

Kalp beyne hangi hormonları, endorfini veya diğer kimyasalları salgılatması gerektiğinin sinyallerini verir. Kalp vücudumuzun en güçlü enerji kaynağıdır. Sahip olduğumuz en kuvvetli elektromanyetik enerjiyi üretir. Kalbimizden gelen elektromanyetik dalgalar, duygu ve inançlarımız tarafından oluşturulur. Bu dalgalar ister pozitif ister negatif olsun, her halükarda muazzam bir güçle dünyaya yayılacaklardır. Kalp inançlarımızı başka bir dile, dalgaların kodlanmış diline çeviren ve onları büyük bir enerjiyle dünyaya yayan bir araçtır. Bütün bu anlatılanlar, sahip olduğumuz tüm inançların evrene yollandığı ve Rezonans

Kanunun esaslarına göre evrende kendileriyle aynı titreşimdeki enerjileri aradığı anlamına gelir. Benzerler birbirini çeker. Bizim enerjimizle rezonans içinde olan her şey hayatımızda tahakkuk edecektir. Sözün özü; inandığımız her şey yaşamımızda gerçekleşecektir. Vladimir Poponin ve Peter Gariaev, "foton" adı verilen ışık parçacıkları vasıtasıyla DNA'nın tutumunu incelemek istiyorlardı. Bu test serisinde vakum oluşturmak için bir borunun içindeki tüm havayı aldılar. Artık vakumda bile kesin bir hiçlik olmadığı biliniyor. Her mekanda özel aletlerle oldukça isabetli ölçülebilen fotonlar (ışık enerjisi) kalıyor. Bu deneyde de aynı şey söz konusuydu. Başta her şey beklenildiği gibi ilerledi.

Fotonlar borunun vakumunda oldukça düzensiz bir şekilde dağıldı. Bir sonraki adımda boruya insan DNA'sı verildi. Ve o anda çok şaşırtıcı bir şey oldu. Parçacıklar DNA'nın varlığında daha farklı sıralandı. DNA, fotonlara direkt olarak etki ediyordu. Sanki görünmez bir güçle, fotonları, boruda düzenli bir şekilde sıralamıştı. Artık bu deneyle kesinleşen bir şey vardı; insanın DNA'sı, fiziksel dünyaya direkt etki ediyor. Klasik fizikte, daha önce böyle bir şey gözlemlenmemişti. Dahası, klasik fiziğin alışlagelmiş mantığında, böyle bir şeye yer yoktu.

Yani fotonlar insanların açıklayamadığı bir tutum sergiliyordu. Aslında bu yeteri kadar heyecan vericiydi, ama daha sonra olanlar tartışmasız bir devrim niteliğindeydi... Bilim adamları, DNA'yı borudan aldıkları zaman, fotonların düzenli sıraların bozulup dağılarak eski hallerine geri dönelceklerini düşünmüştü. Ama beklenenin tam tersi oldu! Fotonlar, sanki DNA' hala oradaymış gibi düzenli sıralarında kaldı. Bu deney rezonans kanununu anlayabilmemeiz için oldukça aydınlatıcı olmuştur. Yapılan bir sürü testin neticesinde, her şeyi birbirine bağlayan enerji yüklü bir kuantum alanı olduğu teorisini destekler ve kuvvetlendirir. En önemlisi de fiziksel olarak ayrılışlar bile DNA ve fotonlar arasında hala bir bağ vardı.

Görünüşe göre kuantum fiziğinin “kuantum alanı” dediği bir alan aracılığı ile birirleriyle bağlantılıydılar. Boşluk olarak tabir ettiğimiz şey aslında hiç de “boş” değildir. Bilakis içinde milyarlarca verilerin, dalgalar aracılığı ile hareket ettiği ve yayıldığı bir alandır.

Bahsedilen testlerde, bu enerjinin varlığının ilk defa ispatlanabilecek şekilde tespit edilmiş olmasıdır. Eskiden beri her şeyi birbiri ile bağlayan bu enerji alanının kendini keşfeden bilim adamlarının onaverdikleri, **"Kuantum Alanı", "İlahi Matriks" ya da "Kuantum Hologramı"** gibi birçok ismi vardır. Bu enerji alanını ayrıcalıklı kılan ise; tanıdığımız hiçbir enerji türüne benzememesidir.

Bu enerji alanı, farkında olsak da olmasak da her şeyle ve herkesle bağlantı içinde olmamızı mümkün kılar.

Bu esnada "alıcının" bizden ne kadar uzaklıkta olduğunun hiçbir rolü yoktur. Bu alıcı yan komşumuzda olabilir, dünyanın öbür ucunda bulunan bir kişi de. Oluşturulan ve yayılan rezonans alanı, her zaman doğru kişiye ulaşır, o kişi bunun farkında olmasa bile.

Düşünce Gücümüzle Hücrelerimize Etki Edebiliriz.

Duygularımızın vücudumuz üzerinde büyük bir etkisi olduğunu çoktandır biliyoruz. Bu, bilim ve tıptan da birçok kez belgelendirilmiştir. Ama şimdiye kadar DNA'nın değiştirilemez olduğu düşünülüyordu. Peki bu gerçekten doğru mu? HeartMath Enstitüsü'nde 1992 yılından 1995 yılına kadar, salt duyguların DNA'mız üzerindeki etkileri araştırıldı. Bunun için bilim adamları Glen Rein ve Rollin McCrory insan DNA'sı üzerinde birtakım incelemeler yaptı.

İlk önce DNA, deneyler için bir cam deney tüpünün içine konuldu. Daha sonra oldukça güçlü, yoğun duygulara maruz bırakıldı.

Deneyi yapanlar bunu sağlayabilmek için ruhun rahatlatılması, pozitif duygulara konsantre olma ve kalp bölgesine odaklanma gibi çeşitli psikolojik teknikler kullandı. Denekler, sadece duyguları aracılığıyla deney tüpünün içindeki DNA moleküllerini etkilemişti. Duygularımız DNA'nın biçimini etkiliyor. Aklımız için bu kolay kabul edilebilir bir şey değil. Şu ana kadar bize DNA'nın değiştirilemez bir şey olduğu öğretilmişti.

Şimdi, bilim adamları DNA'nın değiştirilebileceğini, hatta çok ince enerjik titreşimlere bile reaksiyon gösterdiğini saptadı. HeartMath Enstitüsü araştırmalarında bir adım daha ileri giderek, insan plasenta DNA'sının reaksiyonlarını inceledi. Plasenta DNA'sı, DNA'nın ilk şeklidir. Bu deneyde, yirmi sekiz cam kabın içine plasenta DNA'sı yerleştirilerek, her biri eğitilmiş bir araştırmacıya verildi. Bu araştırmacılara yoğun duyguları nasıl üretecekleri öğretilmişti. Ve yine bu testin sonucunda da DNA'nın, araştırmacının duygularına göre biçimini değiştirdiği kanıtlandı. Araştırmacı takdir, sevgi veya minnettarlık hissettiğinde DNA gevşeyerek yanıt verdi; DNA zincirleri açıldı ve uzadı. Buna karşılık araştırmacılar hayal kırıklığı, korku, öfke ya da stres duyguları oluşturduklarında ise DNA, olumsuz duygulara, büzüşerek cevap verdi. Kısaldı ve hatta birçok kodunu kapattı!

Şimdi, olumsuz duyguların, bizi dış dünyaya nasıl kapattığını daha iyi anlıyoruz. Öfkeli olduğumuzda ya da moralimiz bozukken kendimizi yalnız ve yaşamın akışından koparılmış hissederiz. Öyledir de zaten. Ama kendimizi çevremize karşı kapatan yine biziz.

Daima sevinç, sevgi, şükran ve takdir duyguları içinde olmak tavsiyeye değer,

çünkü bu sayede savunma mekanizmamızı üç yüz bin kat güçlendirebiliriz.

İçten sevginin ne demek olduğunu bilen insanlar, DNA'larının şeklini değiştirebilir.

Karşı karşıya kaldığınız problemleri mevcut düşünce yapınızla çözemezsiniz, zira onlar mevcut düşünce yapınızın ürünleridir.

ALBERT EINSTEIN

Sadece düşünce gücümüzle DNA'mızı değiştirebileceğimiz bulgusu, birçok bilim adamının temel kanaatlerini derinden sarstı. Acaba dünya şu ana kadar düşünülenlerden farklı bir yapıda mıydı ve farklı mı işliyordu? Şimdi okuyacağımız deneyde önemli bir adım daha atılmıştır. 1990'ların baş ı n da bilim adamları, Amerikan ordusu adına hislerimizin, vücudumuz dışında, çok uzakta bulunan canlı hücrelerimiz üzerinde bir etkisi olup olmadığını araştırdı. Aslında 1993 yılında "Advances" adlı dergide ordunun deneyleriyle ilgili bir makale yayınlandı. Söz konusu deneyde, DNA ile alındıkları kişinin duyguları arasında bir bağlantı olup olmadığı incelenmişti.

İlk önce deneklerin ağzından doku ve DNA örnekleri alınmış, bunlar izole edilerek binanın diğer bir bölümüne götürülmüştü. Alındıkları kişi uzakta olsa bile onun hislerine tepki verip vermediklerini ölçmekti. Yine amaç, özel olarak geliştirilmiş cihazlarla, DNA'larınHissettiğimiz, düşündüğümüz veya inandığımız her şey, saniyenin milyonda biri kadar bir gecikme bile olmadan DNA'mız tarafından algılanmaktadır. Titreşimlerimizden etkilenen DNA'nın yanı başımızda ya da dünyanın öbür ucunda olmasının hiçbir önemi yoktur. Artık bilim adamları tüm duygu ve düşüncelerimizin iletilmesinden, bahsettiğimiz enerji alanının (Matriks, kuantum alanı) sorumlu olduğundan eminler. Hem de sadece ışık hızıyla değil, ondan çok daha hızlı bir şekilde! Bu deneylerdeki katılımcılardan biri olan Dr.

Jeffrey Thompson bu buluşu şöyle dile getirmiştir;

Artık bedeninin bir başlangıç ve bitiş noktası yoktur.

Dünyada karşılaştığımız her şeyin bir kaynağı vardır ve bu kaynak düşüncelerimizdedir. Eğer istediğimiz sonuçlara ulaşmak istiyorsak, düşüncelerimizi kontrol etmeye başlamalıyız, çünkü düşündüğümüz her şey bir rezonans alanı oluşturur. Uzun süreli ve sık olarak düşündüğümüz, hissettiğimiz ve söylediğimiz her şey rezonans alanımızı yoğunlaştırır. İçindeki yaratıcılığı hatırla ve onu bilinçli olarak kendi iyiliğin için ve diğer insanların iyiliği için kullan. İç alemimizde sahip olduğumuz her şey, dış dünyada da karşımıza çıkacaktır.Dünyada karşılaştığımız her şeyin bir kaynağı vardır ve bu kaynak düşüncelerimizdedir. Eğer istediğimiz sonuçlara ulaşmak istiyorsak, düşüncelerimizi kontrol etmeye başlamalıyız, çünkü düşündüğümüz her şey bir rezonans alanı oluşturur.

Akıllı insanlar yapmak istedikleri tecrübeleri kendileri seçerler.

ALDOUS HUXLEY

DNA çevreyle iletişim halindedir.

Poponin ve Gariev, D NA' nın gönderici ve alıcı olarak görev yapabilmek için en uygun özelliklere sahip olduğunu ortaya çıkardı ve bu veri alışverişinin ne kadar iyi yapıldığını kanıtladılar. DNA'mız sadece bizimle değil, diğer insanların DNA'larıyla da iletişim içindedir. Hatta artık DNA'nın var olan her şeyle bağlantı kurmaya muktedir olduğu biliniyor. Şimdi size bilimin diğer bir şaşırtıcıkeşfinden bahsedeceğim; bizim DNA'mız ile diğer insanların ve canlıların DNA'ları arasındaki iletişim, bildiğimizden çok daha farklı bir şekilde gerçekleşmekte. Mekan ve zamanın ötesinde bambaşka bir boyutta.

İşte bahsettiğimiz bu iletişim biçimini **"Hiper iletişim"** kavramıyla ifade ediyoruz.

Bu DNA, bu iletişimi gerçekleştirmek için özel enerji kanalları kullanır. Bu kanallar "Kurt deliği" olarak adlandırılır. Bu tanımı ilk defa **Albert Einstein** ve **Nathan Rosen** kullanmıştır, hem de 1935 yılında. Bu terim aynı mekanın iki tarafının bir tünelle nasıl bağlı olduğunu belirtmek için seçilmiştir. Kurt deliklerinin sayesinde kendisiyle rezonansa geçmek istediğimiz kişinin ne kadar uzaklıkta olduğunun önemi yoktur. Kişi yanımızda yatakta yatabilir ya da yerkürenin diğer ucunda, uykuda ya da uyanık olabilir. Yolladığımız her şey, aynı anda hiper uzaydaki bir tünel aracılığıyla, alıcımızın DNA'sı tarafından alınıp değerlendirilmek üzere hedefe ulaşacaktır. DNA'nın bu enerjiyi sadece almamakla kalmayıp, kaydedeceğini de belirtelim. Demek ki DNA, bir yandan da bilgi deposu olarak işlev görür. Böylece içimizde muazzam bir veri tabanı oluşur.

Zaman hiç de görüldüğü gibi değildir. Sadece bir yöne doğru hareket etmez ve gelecek, geçmişle aynı anda mevcuttur.

ALBERT EINSTEIN

Doğru bir biçimde istemek, kendi kodumuzu yeniden programlamamız için çok uygun bir yöntemden başka bir şey değildir. Vücudumuz düşüncelerimizin verdiği en küçük uyarıdan bile etkilenir. Eğer iyileşeceğimize inanırsak, vücudumuzun kendini tedavi mekanizmasını harekete geçirebiliriz. İyileştikten sonra, bu, birçok kişiye mucize gibi gelse de aslında değildir. Sonuçta bu sadece düşüncemizin ne derece kuvvetli olduğunun kanıtıdır.

Bizi, olduğumuzu düşündüğümüz şey yapan, inançlarımızın gücüdür.

Bildiğimiz gibi düşünce gücümüzle enerji yaymaktayız. Tabii ki sadece biz değil, diğer bütün insanlarda aynı şekilde enerji gücü yaymakta. Aynı titreşimdeki enerjiler birbirlerini çektikleri için tıpkı bizim diğer insanları ve olayları kendimize çektiğimiz gibi başka insan ve olayların da bizi çekiyor

olması doğaldır. Buradaki tek koşul, iki enerjinin birbiriyle uyumlu olması yani titreşimlerinin birbirine yakın olmasıdır. Bu arada kuantum fiziği, kuantum dalgası denilen şeyin, örneğin düşünce ve inançlarımızın, sadece fiziksel olarak yayılmakla kalmayıp zaman içine de yayıldığını bulmuştur. Yani inançlarımız sadece yer değil, zaman da değiştiriyorlar (zaman dalgaları).

Demek ki "normal kuantum dalgası" diye adlandırdığımız, geçmişten geleceğe giden kuantum dalgaları var. Bunun dışında, bir de "birleşik karmaşık dalgalar" olarak adlandırdığımız gelecekte geçmişe yayılan dalgalar vardır! Hayret verici değil mi? Ama gerçek. Geleceğe yayılan dalgalar "teklif dalgası", geçmişe geri dönen dalgalar ise "eko dalgası" olarak adlandırılır. Eğer bu iki dalga karşılaşrsa, yani gelecekte gelen bir eko dalgası, bizim yolladığımız bir teklif dalgasına rastlarsa, bu durumda dalgalar birbirlerini modüle ederler ve ikisinin ortak ürünü olarak ortaya "olay ihtimali" dediğimiz şey çıkar. Kuantum fiziğine göre, "Bir olayın gerçekleşmesi ihtimali, geçmişten gelen bir teklif dalgası ile gelecekte gelen uygun bir eko dalgasının buluşması sonucu ortaya çıkar." Bunu daha iyi anlayabilmek için, bütün bu anlattıklarımızı bir faks cihazının çalışmasına benzetebiliriz; bir faks yolladığımızda öncelikle bizim cihazımız karşıdaki cihazla bağlantıya geçer ve bazı kontrosinyalleri alışverişi yaparlar. Veri alışverişi ancak cihazlar uygun bir aktarım platformunda buluştuktan sonra gerçekleşir.

İşte geçmiş ve gelecek, buna benzer bir şekilde haberleşir ve eşleşen sinyallerin karşılaşması durumunda, gerçekleşmesi muhtemel olan bir olayı meydana getirir, yani yaşanan bir şimdiki zamanı. Bu, şu anlama gelir: "Sadece geçmiş geleceği değil, aynı zamanda gelecek de geçmişi etkiler! Aklımız bunu idrak etmekte biraz zorlanabilir, çünkü şimdiye kadar hep zamanın geçmişten geleceğe, doğrusal bir biçimde ilerlediğini düşünmüştük. Şimdiyse bunun tam tersinin de mümkün olması,

aklımız için şaşırtıcı. **John G. Cramer'in** hipotezibirkaç kez doğrulanmakla kalmamış, ayrıca kuantum fiziğinin içindeki bazı tezatların açıklanmasında mümkün kılmıştır. Demek ki;

Gelecek de en az geçmiş kadar gerçektir.

Gelecek, dışarıda bir yerlerde, çoktan beri mevcut. Aksi halde geçmişe, yani bizim şimdiki zamanımıza, dalgalar yollaması mümkün olmazdı. Senin geleceğin de şu an, şu saniyede mevcut. Ama yine de geleceğinin akışı önceden belirlenmemiş, zira geleceğin çeşitli mahiyetlerini seçme imkanına sahibiz. Daha da açıkçası, en yeni bilimsel araştırmalara göre gelecek zaten var olduğu için, kendimize aralarından uygun olan birini seçme şansına sahibiz. Ama bu nasıl oluyor? Eğer eleceğimiz şimdiden var ise biz onu nasıl yönlendirebiliriz? Acaba içeriği henüz kesin belirlenmedi mi? Hayır, zira geleceğimiz şu an mevcut ama sayısız versiyonlar halinde. Bugünkü bilimsel bulgular, John G. Cramer'in çarpıcı buluşunu yaptığı 1980 yılına göre oldukça ileri durumda. O zamanlar, sadece tek bir realite olduğu düşünülüyordu. Buna bağlı olarak da bir olası gelecek varsayıyordu. Ama artık birbirine paralel birçok farklı realitenin eş zamanlı var olabileceği biliniyor. İşte şimdi durum, İşte şimdi durum, istek enerjimiz açısından ilginçleşiyor.

Zaman bizim algıladığımız gibi doğrusal işlemiyor, her şey eş zamanlı gerçekleşiyor. Demek ki geçmiş, şu saniyede vuku buluyor. Aynı, şimdiki zaman ve gelecek gibi. Tabii ki bilincimiz, sadece bir tek zaman algılıyor. Farklı bir şey tanımıyoruz. Bu şaşılacak bir şey değil, sonuçta duyularımız çok sınırlı. Bütün ışık yelpazesinin sadece %8'ini algılayabiliyoruz.

Gerikalan %92'lik gerçeği, aynı şekilde bizi çevrelemesine rağmen algılayamıyoruz. Aslında var olduğu halde tamamen yok sayıyoruz. Kendi ölçü aletimiz, biz olduğumuz için ve bu aletin kapasitesi çok sınırlı olduğu için bunu anlayamıyor ve

reddediyoruz. Ama yine de etrafımız hiç tanımadığımız diğer enerji, titreşim, dalga ve bilgilerle çevrili.

Bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir.

SOKRATES

Bu görüş çok eski olmasına rağmen yine de günümüze kadar anlamını korumuştur. Cenevre'de bulunan dört milyar avro maliyetli bir araştırma kuruluşu olan Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi'nin(CERN) 10 yönetici araştırmacılarından biri, bir televizyon röportajında, biz modern insanlarınbizi çevreleyen gerçeklerin sadece %5'ini algılayabildiğimizi, diğer %95'lik kısımdan, sahip olduğumuz tüm teknik imkanlara rağmen habersiz olduğumuzu belirtmiştir. Oysaki çözemediğimiz tüm sorularımızın cevabı, işte bu kavrayamadığımız % 95'lik kısımda bulunmaktaymışPeki, gelecekte gelen dalgaların kaynağı nedir? En tanınmış fizikçilerden biri olan Fred Nan Wolf, şu sonuca ulaşmıştır; bilerek ya da bilmeyerek enerji yayan herkes, (burada algılananlar, düşünceler ve inançların tümü kastedilmiştir) geleceğe teklif dalgaları yolladığı gibi, aynı zamanda geçmişe de dalgalar yollar. Burada söz konusu olan, tabii ki bir tek dalgadır. Bu dalga, kürevi bir şekilde hem fiziksel olarak hem de zamanda yayılır.

Bununla aynı anda gelecekte de eko dalgaları yollanır. Demek ki gelecekte oluşacak olaylar, günümüze eko dalgaları yolluyor. Geleceğin sayısız versiyonları ve bu versiyonlarında sayısız olasılıkları geçmişe, yani bizim günümüze eko dalgalarını yollar. Bizden yayılan teklif dalgaları yüksek bir gerçekleşme ihtimali oluşturmak için gelecekte gelen eko dalgaları arasından kendileriyle aynı titreşimde olanları ararlar.

Yaydığımız enerji, değişik gelecek şekillerinin hepsini test ederek aralarından dalga biçimi teklif dalgamıza en uygun olan gelecek ile bağlantı kurar. Teklif dalgamız tüm geleceğimizi dolaşır. İster bir saniye

sonrası, ister bir ya da on yıl sonraki olaylar olsun, tüm olasılıklar tek tek kontrol edilir. Bu aşamada kuantum fiziği şu fenomeni keşfetmiştir: Gelecekteki olay, zaman açısından ne kadar yakındaysa, rezonans da o kadar nettir. Bu şu anlama gelir; "Gelecekte gözlediğim bir olay zaman açısından bana ne kadar yakınsa, o olayın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği kararı o kadar kesindir."

Yakın gelecekteki bütün olayları, bugünkü bilincimiz belirler.

İç alemimizde sahip olduğumuz her şey, dış alemde de karşımıza çıkacaktır. Zira dış dünya her zaman iç alemimizi yansıtır. Ancak bilincimizi hedefe yönlendirirsek yaşamımızda sahip olmak istediğimiz şeylerle etkileşime geçebiliriz. Eğer istediğimiz sonuçlara ulaşmak istiyorsak; düşüncelerimizi, duygularımızı ve inançlarımızı gözlemleyerek yönlendirmeye başlamalıyız, zira hissettiğimiz ya dadüşündüğümüz her şey, bir rezonans alanı oluşturur.

Düşünce Gücümüzle Maddeye de Etki Edebiliriz.

Biz, düşündüğümüz şeyiz. Benliğimiz düşüncelerimizle oluşur. Düşüncelerimizle dünyayı şekillendiririz. BUDDHA

Artık düşünce gücünün, hem kendi DNA'mızı hem de yabancı DNA'yı değiştirebildiğini biliyoruz.

**Her şey düşündüğün gibi olacaktır.
HZ. İSA**

Ne kadar çok, çevremizden izole edildiğimize, olaylar karşısında çaresiz olduğumuza, kurban olduğumuza, her şeyin tesadüfler sonucu olduğuna ve hayatımızın bir dizi kaorik karışıklıktan meydana geldiğine, yaşamın adaletsiz olduğuna, hastalıklara karşı hiçbir şey yapamayacağımıza, hayattan alacak hiçbir

şeyimizin kalmadığına, talih ve talihsizliğin rastgele dağıtıldığına, bedenimizin bize yabancı olduğuna, yaratıcılığımız üzerinde hiçbir erkimiz olmadığına, inanırsak, bu ürkütücü hayata o kadar çok yaklaşacağız. Bununla birlikte hepimiz, içimizde uyuyan güçten uzaklaşarak, tanrısallığımızdan koptuğumuz için bir boşluk ve yalnızlık hissederiz.

Bu yalnızlıktan kurtulmaya çabalamamıza ve hayatı mızı yüzeysel şeylerle doldurmamıza şaşmamak lazım. Bizi derinden etkilemeyen ve asla mutlu edemeyecek hedeflerin peşinde koşmamızın sebebi de budur. Yaratıcılığımızdan uzaklaştığımız ve evren üzerindeki gücümüzü reddettiğimiz sürece hayat nlaşılmaz ve görünürde tesadüfi olaylarla üzerimize gelecektir. Lakin burada da yaşamımızı bu şekilde yönlendiren yine biziz. Acı acı yakındığımız bu durumu, biz meydana getiriyoruz.

Kendi oluşturduğumuz bu dünyayı, her an değiştirebiliriz.

Yapmamız gereken tek şey, bakış açımızı biraz değiştirmek, o kadar. İşe, günlük hayatımızı daha farklı gözlerle değerlendirmekle başlayabiliriz, mesela. Çözüm; her şeyden önce, çevremizdeki her şeyle ne şekilde bağlantılı olduğumuzu anlamamız ve istediğimiz şeyleri hayatımıza çekebilmek için rezonans alanımızı nasıl değiştirebileceğimizi kavramamızda gizlidir. Kendimizi dünyadan kopuk olarak düşüneneğimize; kendimizi onun bir parçası olarak gördüğümüz anda, tüm istek ve arzularımıza kavuşma yolunda ilk önemli adımı attık demektir. Şu andan itibaren olumsuz düşüncelere dalmayacağız.

Çevremizle ne şekilde iletişimde olduğumuzu anladığımız anda evrendeki en büyük gücün kapıları bize açılır. Eğer inanç kalıplarımızı, bize yüklenen eski inanışlarımızı ve kendi hakkımızdaki düşüncemizi değiştirirsek, şimdiye kadar bizim negatif enerji imizle aynı frekansta olan olayların ve insanların bizimle titreşmesini engelleyeceğiz, yani onları

hayatımızdan çıkaracağız. Bunun yerine pozitif düşüncelerimizle titreşime geçirdiğimiz yeni tecrübe ve boyutları kendimize çekeceğiz.

Her şeyi birbirine bağlayan bir enerji alanı mevcuttur. Bu enerji alanı, bizim rezonans alanımızla iletişim halinde. Rezonans alanımızı, duygularımızın diliyle, düşüncelerimizin enerjisiyle ama öncelikle inançlarımız vasıtasıyla oluştururuz. Bahsettiğimiz bu alanı, kalp auramızla, DNA'larımız aracılığıyla ve düşüncelerimizin gücüyle yayarız. Aynı, zaman gibi mesafenin de rezonans alanı için hiçbir önemi yoktur. Rezonans Kanunu sayesinde her şeyle ve herkesle yakın temastayız.

Bizimle uyumlu titreşen her şey ve herkes, ister istemez etkimiz altına girer. Bizimle uyumlu titreşen her şey, karşı koymaksızın hayatımıza çekilir. Aynı şekilde biz de aynı frekansta titreştiğimiz diğer rezonans alanlarının çekimine gireriz. Düşündüğün, hissettiğin ya da inandığın her şeyi yaşamına çekersin.

Oluşturduğumuz rezonans, içimizde, derinlerde titreşen bir matriks gibidir. Dışarıya, özümüze uygun bilgiler göndererek, bununla uyumlu olan her şeyi yaşamımıza çeker. Bundan dolayı çevremizi bir nevi "okuma aygıtı" olarak değerlendirebiliriz. Nelerle karşılaştığımıza ya da neleri kendimize çektiğimize bakarak, içimizin nasıl "programlanmış" olduğunu görebiliriz. Çevremizdekilerle aramızda olan bu bağ, kendimizi anlamamıza ve bu potansiyelden faydalanmamıza yardımcı olur.

Hayatında, gerçek mucizelerden sorumlu yegane kişi sensin. Arzu ettiğimiz her şeyin, ulaşmak istediğimiz tüm hedeflerin temelleri içimizde çoktandır var. Sadece bu sebep bile, ulaşmayı umut ettiğimiz hedeflerimizle rezonansa geçmemiz için yeterlidir. İçimizde temelleri bulunmayan hiçbir olay, içimizde bir şeyleri titretmez.

En derin korkumuzun sebebi, yetersiz olduğumuz duygusu değildir, en derin

korkumuzun sebebi ölçülemez kudretimizdir. Korktuğumuz şey karanlığımız değil, yaydığımız ışıktır. Kendimize soruyoruz; "Benkimim ki, parlak, harika, yetenekli ve etkileyici olabiliyorum?"

"Sen kimsin ki bu özellikleri reddediyorsun?" Sen, Tanrı'nın yarattığı bir varlıksın.

Kendini küçümsemenin dünyaya bir faydası olmaz. Çevrendekilerin güveni sarsılmasın diye küçülmek, meziyet değildir. Biz, Tanrı'nın içimizdeki gücünün yansımalarını göstermek için doğduk. Bu güç sadece birkaçımızda değil, bu güç tüm insanlarda var. Kendi ışığımızın parlamasına izin verdiğimizde bu şansı farkında olmadan başkalarına da veriyoruz.

Kendi korkularımızdan kurtulduğumuz anda varlığımız, bizim çabamız olmaksızın başkalarını kurtaracaktır.

